

HEIJASTE

2/2001 1.6.2001

17. vuosikerta

Irtonumero 25 mk

®

<i>Kalevi Eklöf</i>	Puheenjohtajan kynästä.....	3
<i>Danny Dutton</i>	Kuka Jumala on?	4
<i>Trevor Swadling</i>	Ääripäihin sisältyvät hienovaraiset vaarat – toisaalta henkilökohtaiset uskonnolliset asenteet, toisaalta järjestölliset toimintatavat....	5
<i>Seppo Niskanen</i>	Puutarhajuhlat.....	8
<i>Joel Rehnström</i>	Kristinusko <i>Urantia-kirjassa</i> ja tämän päivän maailmassa	9
<i>Seppo Niskanen ja Sinikka Lilja</i>	Ihmissuhderistiriitoja	11
<i>Seppo Kanerva</i>	<i>Urantia-kirjan</i> ihmisperäinen aineisto	14
<i>Kalevi Krekilä</i>	Päämäärästä ja ajasta	17
<i>Seppo Kanerva</i>	Internetistä siepattua.....	18
<i>Tapio Talvitie</i>	Kauppa kannattaa – kannattaako aina? Abnerilainen ja paavalilainen toimintatapa	21

HEIJASTE

Julkaisija: Suomen Urantia-seura r.y.

Päätoimittaja

Tapio Talvitie
Kuurinkuja 3, 02750 ESPOO
Puh. (09) 505 4845
tapio.talvitie@kolumbus.fi

Toimitussihteeri

Leena Kari
Pohj. Hesperiank. 37 B 44, 00260 HELSINKI
Puh. (09) 445 883
leena.kari@megabaud.fi

Toimittajat

Maija Heikkilä
Kallioharjuntie 8
00930 HELSINKI
Puh. (09) 323 4147

Seppo Kanerva
Runeberginkatu 54a A 5
00260 HELSINKI
Puh. (09) 496 561;
040 524 3759
seppo.kanerva@kolumbus.fi

Kalevi Krekilä
Tampereentie 250
37560 LEMPÄÄLÄ
Puh. (03) 367 7038

Pertti Leinonen
Kaivoskuja 7
02730 ESPOO
Puh. (09) 852 1992
pertti.leinonen@megabaud.fi

Heijaste on Suomen Urantia-seura r.y:n julkaisu, jonka toimittaa seuran julkaisukomitea. Heijasteessa julkaistaan *Urantia-kirjan* aihepiiriin liittyviä **kirjoituksia** ja keskustelupuheenvuoroja. Heijaste toimii myös seuran tiedotus- ja ilmoituslehtenä. Heijaste ei ota vastaan **mainoksia**. Myöskään muita kuin seuran omia **ilmoituksia** ei pääsääntöisesti julkaista, mutta tapauskohtaisesti voi asiasta neuvotella päätoimittajan kanssa.

Toimitus pidättää oikeuden tekstien kielellisiin korjauksiin. Mahdollisista sisältömuutoksista neuvotellaan kirjoittajan kanssa. Kirjoituksista ei makseta palkkiota. Suorat lainaukset *Urantia-kirjasta* tulee merkitä *Urantia-kirja/Hakemisto* -teoksessa tai *Urantia-kirjan* tietokoneversiossa käytettyä merkintätapaa noudattaen; esimerkiksi [2002:6] tarkoittaa sivun 2002 kuudetta kokonaista tekstikappaletta. Toimitus voi suostua julkaisemaan kirjoituksen nimimerkillä vain poikkeustapauksessa.

Kaikki Heijasteessa esitetyt tulkinnat *Urantia-kirjasta*, mielipiteet ja päätelmät ovat kirjoittajien omia eivätkä välttämättä edusta Urantia-säätiön, Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen tai Suomen Urantia-seura r.y:n kantaa.

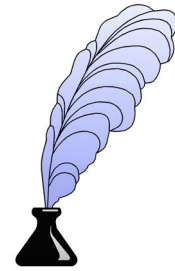
Lehteen tarkoitettu aineisto voidaan osoittaa päätoimittajalle tai toimitussihteerille. Tilaukset, peruutukset tai osoitteenmuutokset osoitetaan toimittaja Seppo Kanervalle.

Heijaste on Suomen Urantia-seuran jäsenlehti, mutta se on kenen tahansa tilattavissa. Vuosikertaus (kalenterivuosi / neljä numeroa) maksaa 90 markkaa, irtonumero 25 markkaa. Tilaus astuu voimaan, kun tilausmaksu on maksettu Suomen Urantia-seuran pankkitilille: **Merita 142730-102126**. Pankkisiirtolomakkeeseen tulee merkitä **tilaajan nimi ja osoite**.

Pyydämme lähettämään numeroon 3/2001 tarkoitettun aineiston toimitukselle 15.8.2001 mennessä.

Suomen Urantia-Seura r.y.	Sihteeri, Runeberginkatu 54a A 5, 00260 Helsinki Puhelin: (09) 496 561; faksi (09) 879 7467 Sähköposti: urantia-seura@urantia.fi Kotisivu: http://www.urantia.fi
Urantia-säätiön Suomen-toimisto	Runeberginkatu 54a A 5, 00260 Helsinki Puhelin: (09) 496 561; faksi (09) 496 225 Sähköposti: urantia-saatio@urantia.fi Kotisivu: http://justice.urantia.org/~finland
• Suomen Urantia-seuran yleinen pankkitili: (lahjoitukset, Heijasteen tilausmaksut)	Merita 142730-102126
• Suomen Urantia-seuran käännösrahasto: (lahjoitukset vironkielistä käännöstä varten; keräyslavan numero: OKU1208A)	Merita 142730-102399
• Urantia-säätiön pankkitili Suomessa (lahjoitukset):	Leonia 800012-70160873

Puheenjohtajan kynästä

Jälleen kerran on se aika vuodesta, jolloin luonto täällä pohjoisessa alkaa vihertää ja muuttaa näkymää ympäristössä. Lukuisia ihmeitä tapahtuu keväisessä luonnossa, kun lehdet puhkeavat ja kasvavat saadessaan energiaa valoisan ajan ja lämmön lisääntyessä. Muuttolinnut ovat palanneet talviasunnoiltaan tänne valoisan kesän seutuville. Aika kulkee jaksollista kulkuaan, ja ihmiset jatkavat taivaltaan kukin omien päivittäisten toimiansa parissa. Näin kukin tahollaan rakentaa tätä yhteisöä ja tätä planeettaa kohti sille määrättyä evolutionaarista päämäärää.

Samalla tavoin kuin kevät pikkuhiljaa muuttuu kesäksi, näyttää kulkevan *Urantia-kirjan* tie pallolamme. Hiljaisesta ja vaatimattomasta alusta käännon ja painosten määrä kasvamistaan kasvaa, ja viime vuosi (v. 2000) oli *Urantia-kirjan* levityksen osalta ennätysvuosi. Me suomalaiset saamme olla tyytyväisiä, kun meillä jo on tämä dynaaminen sanoma omalla kielellämme. Venäjänkielisestä käännöksestä on tulossa myyntiin jo toinen painos, jota on korjattu ja kohennettu sitten ensimmäisen, joka on jo miltei loppuunmyyty tiedonnälkäisille venäläisille. Virolaisten käännöstyö on loppusuoralla, ja viimeinen tarkastus- ja korjausvaihe on meneillään. Alustavan arvion mukaan heidän käännöksensä on valmis noin vuoden kuluttua loppukesällä Eestin *Urantia*-yhdistyksen puheenjohtaja Peep Sõberin ilmoituksen mukaisesti. Tämän jälkeen on tulossa vielä ruotsinkielinen käännös, jota läntisen lähinaapurimme lisäksi myös meidän oma ruotsinkielinen väestömme kaipaa ja on kysellyt. Käännös on jo valmis, mutta lopputarkastus- ja korjausvaihe on kesken. Tämän valmistuttua ovat tämä maapallon pohjoinen kolikka ja siellä asuvat ihmiset paremmin viidennen käänteentekevän ilmoituksen lähituntumassa ja vaikutukselle alttiina. Aikanaan sitten selviää, kuinka ilmoituksen opetukset vaikuttavat yhteiskuntaan ja sen kehitykseen.

Varsinaisena tarkoituksena ei kuitenkaan ole, että yhteisömme (*Urantia*-seura/IUA) omissa nimissään vie *Urantia-kirjan* opetuksia planetaarisen kulttuurin piiriin. Yhteisömme tarkoituksena ei

suoranaisesti ole aikaansaada muutoksia uskonnollisissa, poliittisissa tai taloudellisissa instituutioissa. Sen sijaan kuitenkin luovissa toiminnoissa mukana olevat yksilöt saattavat saada, ja toivottavasti saavatkin, virikkeitä yhteisömme tarjoamasta vuorovaikutuksesta. Yksilöillä on aina vapaus tuoda julki mielipiteensä omina näkemyksinään.

Seuramme tarkoituksena on edistää *Urantia-kirjan* opetusten leviämistä ja asiallista levittämistä. Tätä työtä toteutetaan mm. tuottamalla näihin aiheisiin liittyviä julkaisuja, ylläpitämällä seuran www-sivustoa, järjestämällä opinto- ja esitelmätilaisuuksia sekä toimimalla *Urantia-kirjan* lukijoiden yhdyssiteenä.

Eräs suosittelava toimintamuoto on esitelmätilaisuudet, joita Helsingissä on pidetty Koskelan nuorisotalolla, Antti Korpin tie 3. Ne ovat vapaita yleisötilaisuuksia asiasta kiinnostuneille ja tarkoitettuja seuraan ja mahdollisiin opintoryhmiin kuulumattomillekin alan harrastajille. Sinne on helppo tulla kuuntelemaan ja tutustumaan kirjan sisältöön kunkin esitelmätilaisuuden otsikon aiheen mukaisesti. Olisi erittäin suotavaa saada tämänkaltaisia esitelmätilaisuuksia järjestetyksi myös muilla paikkakunnilla ja täten kirjan sanomaa tiedoksi sitä tuntemattomalle väelle.

Kesäpäivät ja vuosikokous ovat jo sääntöjen mukaisestikin perinteistä toimintaamme. Vuosikokouksessa jäsenistö käyttää sille kuuluvaa toimintavaltansa, ja jälleen kerran valitaan komiteoihin ja hallitukseen uusia jäseniä. Tuntuu hieman haikkealta, kun pitkään toimineet jäsenet joutuvat sääntöjen mukaisen määräajan päättyessä jättämään paikkansa hallituksessa. Näin taataan kuitenkin muillekin mahdollisuus toimia tässä palvelutehtävässä sekä mahdollisuus uusiin ideoihin ja ajatuksiin sekä niiden esille tuontiin ja toteuttamiseen. Kiitokset kaikille komiteoiden ja hallituksen jäsenille rakentavasta ja eteenpäin vievästä toiminnasta samoin kuin koko jäsenistölle, sillä ilman jäseniä ei ole seuraakaan. Kiitokset myös lukuisista lahjoituksista, joilla olemme voineet auttaa toiminnassaan tukea tarvitsevia.

Tulevien kesäpäivien ohjelmaan on sunnuntai-iltapäiväksi otsikoitu ”Muisteloita aikaisemmista kesäpäivistä sekä yleisökeskustelu tulevien kesäpäivien ohjelmistosta.” Miettikääpä, olisiko teillä jo valmiina jokin kehittämis- tai toteuttamiskelpoinen aihe tai idea lisättäväksi ohjelmistoon ja mahdoli-

sesti jo vihjekin toteuttamistavasta konferenssikomitealle.

Hyvää ja lämmintä kesää ja rentouttavaa lomaa!
Tavataan kesäpäivillä!

Kalevi Eklöf

Kuka Jumala on?

Seuraavan artikkelin on kirjoittanut kahdeksanvuotias Danny Dutton Kalifornian Chula Vistasta kotiaineenaan, jonka otsikoksi oli annettu ”Kuka Jumala on”.

Yhtenä päähommana Jumala tekee ihmisiä. Hän tekee heitä korvatakseen kuolleet, jotta olisi tarpeeksi ihmisiä hoitamassa maailman asioita. Hän ei tee aikuisia vaan vauvoja vain. Uskoakseni Hän tekee niin, koska vauvat ovat pienempiä ja helppotekoisempia. Niin Hänen ei tarvitse käyttää kallista aikaansa siihen, että opettaisi heitä puhumaan ja kävelemään. Hän voi jättää sellaisen äideille ja isille.

Toiseksi tärkein Jumalan hommista on rukousten kuunteleminen. Sitä hommaa piisaakin älyttömän paljon, sillä jotkut ihmiset, niin kuin saarnaajat ja semmoiset, rukoilevat välillä nukkumaanmenoajan jälkeenkin. Tästä syystä Jumalalla ei ole aikaa kuunnella radiota tai katsella televisiota. Koska Hän kuulee kaiken, hänen korvissaan täytyy kuulua kaamea meteli, ellei hän sitten ole keksinyt keinoa kanavan sulkemiseksi.

Jumala näkee kaiken ja kuulee kaiken ja hän on joka paikassa, mikä pitää hänet työn touhussa koko ajan. Sinun ei siis tulisi vaivata häntä pyytämällä häneltä jotakin sellaista, josta mutsi ja fatsi ovat sanoneet, että et saa sitä.

Ateistit ovat ihmisiä, jotka eivät usko Jumalaan. En usko, että heitä on Chula Vistassa montakaan. Monta heikäläistä ei ole näkynyt ainakaan kirkossamme.

Jeesus on Jumalan Poika. Aikanaan hän teki kaikki raskaat työt niin kuin veden päällä kävelemiset ja ihmeiden tekemiset, ja hän yritti opettaa ihmisiä, jotka eivät halunneet oppia Jumalasta. Lopulta ihmiset kyllästyivät siihen, että Hän saarnasi heille ja he ristiinnaulitsivat Hänet. Mutta Hän oli hyvä ja kiltti, niin kuin on Hänen Isänsäkin, ja Hän sanoi Isälleen, että he eivät tienneet, mitä he teki-

vät ja pyysi heille anteeksiantoa, ja Jumala sanoi: okei.

Hänen Faijansa (Jumala) piti arvossa kaikkea sitä, mitä Hän oli tehnyt ja ylipäättään Hänen kovaa työtään maan päällä, joten Hän sanoi Hänelle, ettei Hänen enää tarvinnut lähteä maanteille. Hän voisi jäädä taivaaseen. Niinpä Hän sitten jäi. Ja nyt Hän auttaa Faijaansa kuuntelemalla rukouksia ja seuraamalla asioita, jotka ovat tärkeitä Jumalan huolehtia ja joista Hän voi pitää huolta itsekin tarvitsematta vaivata Jumalaa. Hän on vähän niin kuin sihteeri, tärkeämpi vain.

Voit rukoilla, milloin haluat, ja he auttavat sinua varmasti, sillä he ovat sopineet, että jompikumpi heistä on aina työvuorossa.

Sinun tulisi mennä kirkkoon aina sunnuntaisin, sillä se tekee Jumalan onnelliseksi; ja jos nyt on joku, jonka haluat tehdä onnelliseksi, se on ainakin Jumala. Älä jätä kirkossakäyntiä väliin äläkä tee jotakin, niin kuin uimarannalle meneminen, josta luulet, että se on hausempaa. Sellainen on väärin. Ja sitä paitsi aurinkokin alkaa paistaa uimarannalla vasta puolenpäivän maissa.

Jos et usko Jumalaan, olet paitsi ateisti myös perin yksinäinen, sillä vanhempasi eivät voi mennä joka paikkaan, niin kuin leirille, sinun kanssasi, mutta Jumala voi. On hyvä tietää, että Hän on paikalla, kun sinua pelottaa pimeässä tai jos et osaa uida ja isot pojat heittävät sinut oikein syvään veteen.

Mutta ... sinun ei pidä aina vain ajatella, mitä Jumala voi tehdä sinulle. Kuvittelen, että Jumala pani minut tänne maan päälle ja Hän voi ottaa minut takaisin, milloin Häntä haluttaa. Ja ... siksi minä uskon Jumalaan.

Ääripäihin sisältyvät hienovaraiset vaarat – toisaalta henkilökohtaiset uskonnolliset asenteet, toisaalta järjestölliset toimintatavat

TREVOR SWADLING

Sydney, Australia

(Käännös Seppo Kanerva)

Mikä saa organisaatiot toimimaan huonosti? Asiaan vaikuttaa monia tekijöitä, mutta korostaisin erityisesti muuatta näkökohtaa, joka ei tule välttämättä ensimmäisenä mieleen. Mielessäni on nimittäin asetelma henkilökohtaiset uskonnolliset asenteet vastaan järjestölliset toimintatavat.

Uskonharjoittajain järjestäytyessä ja ryhmittyydessä kanssaihmissä dynaamisella tavalla palvelukseen heidän keskuudessaan on kautta historian esiintynyt paljon sekaannusta ja järjestöllisiä vaikeuksia; ja tilanne jatkuu muuttumattomana. Uskoakseni yksi pääsystä tähän valitettavaan epäharmoniaan on se, että ryhmään kuuluvat yksilöt eivät ole tehneet eroa tiettyjen omakohtaisten uskonnollisten asenteidensa ja järjestön toimintavastuiden välillä eli eivät niin sanoakseni ole ”erottaneet kirkkoa valtiosta”.

Vaikka kollektiiviset ihanteemme ja asenteemme ovatkin olennaisen tärkeitä oikeudenmukaisten ja rehtien toimintatapojen muotoutumiselle, kaikkia henkilökohtaisia mieltymyksiämme ei silti voida eikä pidä omaksua osaksi demokraattista viitekehystä. Meidän tulee soveltaa käytännön viisautta järjestömmen sääntöjä ja toimintatapoja määritellesämme sekä vastuuhenkilöitä ja hallintoelimiä valitessamme. Hallintoelimiä koskeva evoluutionvarainen kokemuksemme on osoittanut, että jäsenten yhteisten tavoitteiden tehokkaan ja turvallisen saavuttamisen kannalta on olennaisen tärkeää, että ryhmä pitää yllä järjestystä ja että sillä on suunta.

Monia henkilökohtaisia uskonnollisia asenteitamme ja piirteitämme, joista mainittakoon yleinen pyrkimys rakastaa kaikkia, pidäytyminen kenenkään hengellisyyden arvostelemisesta, anteeksianto, armeliaisuus, suvaitsevuus ja henkilökohtainen halu tehdä hyvää toisille, ei useinkaan saa sellaisinaan päästää muodostumaan järjestön toimintapolitiikaksi. ”Onko sinussa uskoa? Pidä se silloin omanasi.”

Sitä mukaa kuin ”mahti on oikeutta” -periaate on sivilisaatiomme edistyessä väistymässä syrjään,

omakohtaisesta kypsyydestä on tulossa menestyksellisen tiimityöskentelyn olennainen ainesosanen.

Meillä on yksilökohtaisia asenteita, ja näillä asenteilla on piirteitä. Asenteet ja piirteet voivat olla myönteisiä tai kielteisiä. Emme ole täydellisiä; siksi meidän on suojeltava itseämme ja järjestöjämme keskeneräisyydeltämme ja epätäydellisyydeltämme. Toteutamme tätä koulutuksella ja sillä, miten muotoilemme sääntömmen, käyttäytymisnormimme. Tämä on se vesileima, joka näkyy kaikissa menestyvissä ja yhteistoiminnallisissa organisaatioissa.

Tiedämme, ettei ryhmällä ole persoonallisuutta. Periaatteessa niillä tulee olla vain toimintoja, funktioita, jotka sulkevat tietyt henkilökohtaiset asenteemme ulkopuolelleen samalla niitä kuitenkin suojellen. Mikäli uskonharjoittajain ryhmät pukevat muotokieleen henkilökohtaisia asenteita, jotka kuuluvat pyhän yksityisyyden piiriin, kyseisistä ryhmistä saattaa tulla tuomitsevia ja kulttimaisia. Ryhmän numeerisen kasvun ylläpitäminen saattaa mennä tärkeysjärjestyksessä tavoitteiden saavuttamisen edelle.

Kun ryhmää tarkastellaan ryhmänä ja kun se toimii ryhmänä, se tulisi mieltää sekä ulkopuolelta että sisältä katsottaessa yhteisiä tavoitteita ja tehtäviä omaavaksi siitäkkin huolimatta, että ryhmän muodostavat yksilöt taatusti edustavat laajaa luontaispiirteiden ja asenteiden kirjoa. Tavoitteidensa suojelemisen ja saavuttamisen kannalta ryhmä tulisi strukturoida ja organisoida viisaasti. On väistämätöntä, että ulkopuoliset näkevät ryhmässä enemmän tai vähemmän jonkinlaisen persoonan, omaleimaisuuden.

Mutta jos yksittäiset jäsenet omaksuvat ryhmän persoonan omaksi käyttäytymisnormikseen, kyseiset yksilöt saattavat ottaa sanotut asenteet henkilökohtaiseksi uskonnolliseksi asenteekseen. Tämä onkin uskonnollisen ryhmän ongelmien alku ja juuri. Tässä ovat siemenet eri lahkokuntien muodostumiseen, tuloksettomaan kilpailuun uskonnollisten ryhmien välillä – jopa uskonsotiin –, uskonnollisiin ennakkoluuloihin ja kiihkoiluun. Sellaiset

tuomioiden kuin ”et ole hengellinen” tai ”et ajattele meidän tavallamme” tai ”näin me tunnemme ja ajattelemme, etkä sinä kuulu tähän joukkoon” ovat tuiki tavallista kuultavaa näiden oletetusti yhteisen tavoitteen puolesta toimivien ryhmien keskuudessa!

Seuraavaksi esitän kaksi esimerkkiä, jotka valottanevat ongelmia, joiden syynä on ”henkilökohtaisen kannan” ja järjestön ”kollektiivis-suojelvan” funktion välinen ero. Esimerkit ovat yksinkertaisia, mutta ne osoittavat, mitä vaaroja sisältyy sellaiseen, että yksilökohtaisista asenteista tulee toimintaperiaatteita, joiden tarkoituksena on ohjata ryhmän toimintaa. Maailman kaikissa asioissa ryhmäfunktiot ja -vastuut tulevat ja täytyvät aina valon ja elämän aikakauteen saakka pitää selkeästi määriteltynä ja suojeltuna. Yksilöllä ei ole oikeutta häiritä tai vääristää ryhmän toimintaa vaatimuksillaan, että ryhmän täytyy omaksua kyseisen yksilön asenteiden mukainen persoona.

Esimerkiksi:

1. Edistyneiden kulttuurien tulee kehittyvässä ja epätäydellisessä maailmassa tarjota oikeudenmukainen ja terve struktuuri nimenomaan sitä kulttuuria suojellakseen, joka sallii yksittäisten kansalaistensa toteuttaa ja tuoda julki henkilökohtaisia uskonnollisia asenteitaan. Kuviteltepa, millaista hävitystä tälle sivilisaatiolle merkitsisi sellainen, jos kehittyneen yksilön uskonnolliset näkemykset väkivallattomuudesta muita yksilöjä kohtaan omaksuttaisiin kyseisen kansakunnan hallituspolitiikaksi, vaikka naapurina on sotaisia kansakunta, joka tavoittelee kyseisen sivilisaation valloittamista ja tuhoamista. Mikäli kyseinen hallitus omaksuisi yksilökohtaisen väkivallattoman asenteen yhteiseksi toimintalinjakseen, siinä tapauksessa sen rauhaa rakastavien kansalaisten edistyvä sivilisaatio tuhottaisiin täysin ja se siirtyisi historian aikakirjojen lehdille. Uskonnollista, humanitaarista ja poliittista idealismia pitää sen vuoksi aina tasapainottaa terveellä maalaisjärjellä, joka osaa tehdä selkeän arvion epätäydellisten realiteettiemme nykyisestä tilasta.
2. Vilpitön yksittäinen uskonharjoittaja kokee syvällisen uskonnollisen totuuden ”antaminen on autuaampaa kuin saaminen”. Sitten toinen vilpitön uskonharjoittaja kokee saman tai paljolti samanlaisen hengellisen totuuden. Kyseiset uskonharjoittajat löytävät toisensa ja muodostavat samanmielisyyteensä perustuvan uskonnol-

lisen ryhmän. Sitten he tekevät sen virheen, että alkavat arvostella muita yksilöitä, kansakuntia, kulttuureja, ryhmiä ja organisaatioita käyttäen mittapuunaan omaa ja ryhmänsä asennetta sen suhteen, minkä he käsittävät yksilön ja ryhmän oikeaksi asenteeksi ja hengellisyyden osoittimeksi. Ryhmän asenteet kiteytyvät, ja uskonnolliset ennakoasenteet istutetaan hienovaraisesti uusiinkin jäseniin. Jotkin historian verisimmistä sodista on käyty ja käydään edelleen tämänlaisista uskonnollisista opinkappaleista.

Meidän tulee pitää mielessämme, että organisaatio, joka itsessään on persoonaton, on sen jäsenten persoonallisen yhteistahdon alainen. Toimeenpanovaltaa missä tahansa järjestössä käyttävien jäsenten tulee sen vuoksi pitää ohjenuoranaan ryhmän sääntöjä ja peruskirjaa. Heidän ei tule käyttää asemaansa kuuluvaa valtaa henkilökohtaisten asenteidensa ja tavoitteidensa edistämiseen, etenkin koska sellainen voi vaikeuttaa ryhmän omaksumien tavoitteiden saavuttamista.

Yksilölliset arvojärjestelmämme perustuvat kokemukseen ja henkilökohtaiseen luojasuhteeseemme. Uskonharjoittajina pyrimme kaikki elämään, johon kuuluvat rakkaus, armeliaisuus ja huolenpito muista. Ryhmänä toimiessamme toimmemme perustuvat päämääriin, jaamme oikeutta ja käytämme valtaa. Ellemme kehittyvässä epätäydellisessä maailmassamme huolehtisi näistä velvollisuuksista, eikö itsekeskeinen anarkian vapaa tahto nostaisi silloin päänsä? Meidän tulisi muistaa myös, että järjestön toimintaperiaatteiden moraalisten näkökohtien ei tarvitse muodostua yhdenkään jäsenen henkilökohtaisiksi asenteiksi.

Urantia-kirjaa lukiessa organisaation tärkeys ja henkilökohtaisten asenteiden pitäminen erillään ryhmätoiminnoista käyvät varsin selviksi Paratiisin-Kolminaisuudesta aina serafien planeettahallitukseen asti. Päästäksemme *Urantia-kirjan* ja sen opetusten levittämisessä parhaaseen mahdolliseen menestykseen on mielestäni tärkeää, ettei ryhmäpönnöksistä ja *Urantia-kirjan* lukijoiden toiminnoista tule uskonnollista asennoitumista edustava instituutio.

Luokaamme lopuksi lyhyt katsaus siihen, mitä *Urantia-kirja* sanoo toisaalta yksilöllisten asenteiden ja toimintojen ja toisaalta heidän suhteidensa ja keskinäisen vuorovaikutuksensa välisistä eroista. Onhan niin kuten kirja sanoo kohdassa 1434:6, että ”elämän merkitys on sen sopeutuvaisuus”.

Kolminaisuus on sellainen infiniittisten persoonien yhteenliittymä, joka toimii ei-persoonallisessa ominaisuudessa,

muttei persoonallisuuden kanssa ristiriidassa. Havainnollistus on karkea, mutta isä, poika ja pojanpoika voisivat muodostaa yhtiön, joka ei ole persoonallinen, mutta joka siitä huolimatta on heidän itse kunkin henkilökohtaisen tahtonsa alainen. [112:6]

Oikeus kuuluu luonnostaan Paratiisin-Kolminaisuuden universaaliseen suverenisuuteen, mutta hyvyys, armo ja totuus ovat niiden jumalallisten persoonallisuuksien universumitoimintaa, joiden jumaluusunioni muodostaa Kolminaisuuden. Oikeus ei ole Isän, Pojan tai Hengen asenne. Oikeus on näiden rakkautta, armoa ja hoivaa edustavien persoonallisuuksien kolminaisuusasenne. Kukaan Paratiisin Jumaluuksista ei vaali oikeuden jakamista. Oikeus ei koskaan ole henkilökohtaista asennoitumista; se on aina monikollinen toimi. [114:3]

Persoonallisilla Jumaluuksilla on attribuutteja, mutta on tuskin tosiasioiden mukaista sanoa Kolminaisuudesta, että sillä olisi attribuutteja. Tämän jumalallisten olentojen yhteenliittymän voidaan sopivammin katsoa omaavan **toimintoja**.. [113:2]

Esimerkiksi: Maan päällä ollessaan Mestari huomautti seuraajilleen, ettei oikeudenkäyttö ole koskaan **henkilökohtainen** toimitus, vaan se on aina **ryhmä**funktio. Myöskään Jumalat eivät persoonina jaa oikeutta, vaan he suorittavat tämän tehtävän kollektiivisena yksikkönä, Paratiisin-Kolminaisuutena. [1146:1]

Aito uskonto tekee uskonnonharjoittajasta sosiaalista hyvää säteilevän, ja se luo näkemyksiä siitä, mitä on ihmisten välinen toveruus. Mutta uskonnollisten ryhmien muodollistuminen hävittää monesti juuri ne arvot, joiden edistämiseksi ryhmä alunperin organisoitiin. [1089:9]

Yhtä varmasti kuin ihmiset kertovat toisilleen uskonnollisista käsityksistään, aivan yhtä varmasti he luovat jonkinlaisen uskonnollisen ryhmän, joka lopulta päätyy luomaan yhteisiä tavoitteita. Uskonnonharjoittajat kokoontuvat jonakin päivänä yhteen ja ryhtyvät aktuaalisesti yhteistyöhön pikemminkin ihanteiden ja tarkoituksien yhteisyyden pohjalta kuin koettamalla saada aikaan yhteistyötä psykologisten mielipiteiden ja teologisten uskomusten pohjalta. Päämäärien, mieluummin kuin uskonkappaleiden, tulisi yhdistää uskonnonharjoittajia. Koska aidossa uskonnossa on kysymys henkilökohtaisesta hengellisestä kokemuksesta, on väistämätöntä, että jokaisella yksittäisellä uskonnonharjoittajalla on oma ja henkilökohtainen tulkintansa siitä, miten hän tämän hengellisen kokemuksen käsittää. Annettakoon sanan ”usko” merkitys mieluumminkin yksilön subdetta Jumalaan kuin sellaista opillista sanamuotoa, jonka jokin kuolevaisryhmä on ky-

ennyt sopimaan yhteiseksi uskonnolliseksi kannanmäärittäykseen. ”Onko sinussa uskoa? Pidä se silloin omanasi.” [1091:6]

Uskonto on ihmiselle annettu ilmoitus hänen jumalallisesta ja ikuisesta kohtalostaan. Uskonto on puhtaasti henkilökohtainen ja hengellinen kokemus, ja se on ikiajat pidettävä erillään ihmisen muista korkeista ajattelun muodoista, joita ovat:

1. Ihmisen looginen subtautuminen aineelliseen todellisuuteen kuuluvia olevaisia kohtaan.
2. Ihmisen esteettinen kauneuden arvostaminen ruumuuden vastakohtana.
3. Ihmisen sosiaalisten velvoitteiden ja poliittisen velvollisuuden eettinen tiedostaminen. [2075:6—9]

Tällä tavoin Jeesus opetti ja valaisi esimerkein, miten vaarallista ja epäoikeudenmukaista on ryhtyä omakohtaisesti tuomitsemaan kanssaihmissään. Kuria on ylläpidettävä, oikeutta on jaettava, mutta kaikissa näissä asioissa tulisi vallita veljeskunnan viisaus. Jeesus asetti lainsäädäntä- ja oikeudenkäyttövallan haltijaksi **ryhmän** eikä **yksilöä**. Eikä edes tätä ryhmälle annettua valtaa saa käyttää henkilökohtaisena valtana. Aina on olemassa vaara, että ennakkoluulo saattaa kierouttaa yksilön esittämää tuomiota tai että intobimo sitä vääristää. [1764:1]

Jos joku ihminen janoaa vapautta – pidäkkeettömyyttä –, hänen on muistettava, että **kaikki** muutkin ihmiset kaipaavat samaa vapautta. Tällaisista vapautta rakastavista kuolevaisista koostuvien ryhmien keskuudessa ei voi vallita rauha ilman, että ne alistuvat noudattamaan lakeja, sääntöjä ja säädöksiä, jotka suovat jokaiselle henkilölle saman määrän vapautta ja samalla takaavat yhtäläisen määrän vapautta kaikille hänen kuolevaistoverilleen. Mikäli jonkun ihmisen on määrä olla ehdottoman vapaa, silloin toisesta ihmisestä tulee pakostakin ehdoton orja. Ja se, että vapaus on luonteeltaan suhteellista, pitää paikkansa yhtä hyvin sosiaalisessa, taloudellisessa kuin poliittisessä mielessä. Vapaus on se sivilisaation antama lahja, jonka LAILLISUUDEN voimaansaattaminen tekee mahdolliseksi. [1490:4]

Uskonto tekee hengellisessä mielessä mahdolliseksi ihmisten välisen veljeyden toteutumisen, mutta tarvitaan ihmiskunnan hallitus säätämään niitä sosiaalisia, taloudellisia ja poliittisia pulmia, jotka liittyvät tällaiseen inhimillistä onnea ja suorituskykyä merkitsevään tavoitteeseen. [1490:5]

Puutarhajuhlat

Huhtikuun loppupuolella 1992 sain äkillisen vaikean tulehdussairauden. Työpaikkaterveydenhoitajan ja talonmiehen hommaaman avun jälkeen minut kiidätettiin ambulanssilla Marian sairaalaan, ja tuskat olivat kovat. Hoitaja unohti ilmoittaa päivystävälle lääkärille, että viimeisen verhon takana on potilas, ja niinpä viruin päivystyksessä kuusi tuntia ajantajuni menettäneenä. Vihdoin lääkäri vuoronvaihdon jälkeen tutki minut ja määräsi otettavaksi sisälle sairaalaan. Asiantuntevan lääkityksen jälkeen pääsin sairaalasta neljän päivän kuluttua kotiin taskussani sairaslomalappu kahdeksi seuraavaksi viikoksi. Ilahuneena kotiin pääsystä nousin ratikkaan ja matkustin kotiin. Muutaman metrin kävely aivan näännytti minut ja hississä matkalla tuolloisen asuintaloni kuudenteen kerrokseen iloitsin siitä, että kohta pääsen vuoteeseen lepäämään. Yllätys oli melkoinen, kun asuntoni ulko-ovi oli auki ja sisällä oli työmiehiä, jotka juuri valmistautuivat ottamaan vanhat ikkunat pois ja laittamaan uudet. Sain heidät luopumaan aikeistaan ja sovimme, että he tulevat vasta seuraavana päivänä.

Hieman levättyäni soi puhelin. Sinikka, johon olin jokin aika aikaisemmin tutustunut, soitti ja kerroin hänelle huoleni: miten jaksan olla ikkunar remontin keskellä toipilaana. Mainitsin hänelle, että olisipa jokin täysihoitola, jonne voisin mennä kahdeksi viikoksi. Sinikka käski minun pakata matkalaukkuni ja sanoi hakevansa minut tunnin kuluttua kotiinsa, joka oli Korsossa Leppäkorven koulun piharakennuksessa.

Sinikka tuli ja olin hänen luonaan kaksi viikkoa ja toivuin vähitellen. Ystävystyimme tuona aikana, ja ilokseni voin todeta, että ystävytemme on kestänyt aallonpohjatkin, joten se lienee sitä aitoa ystävyttä. Tuon parin viikon aikana mieleemme juolahti, että voisimme järjestää puutarhajuhlat Suomeen piakkoin saapuvan Urantia-säätiön presidentin Martin Myersin kunniaksi. Emme olleet moisia ennen järjestäneet, mutta toivuttuani kesäkuun alkupäivinä ryhdyimme innolla toimeen. Sovimme, että kutsumme juhliin Helsingin seudun lukijoita ja Martinin ystävät Arin ja Marja-Leenan Kotkasta. Totesin, että kaikki kutsutut eivät varmaankaan tule juhlille ja niin päätimme lähettää kutsuja vähän reilummin, muistaakseni yli kaksikymmentä.

Puutarhajuhlapäivä valkeni aurinkoisena mutta viileänä. Aamuvarhaisella matkustin Korsoon ju-

nalla ja aloitimme juhla valmistelut. Kävimme kaupassa ja ostimme patonkia sekä salaatin ja purjoperunasosekeiton ainekset. Seuraavaksi kannoimme kaksi pitkää pöytää ja neljä penkkiä Sinikan koulun ruokalasta pihamaalle. Kuorimme ison kasan perunoita, ja samassa ensimmäinen innokas juhla vieras saapui kaksi tuntia ennen juhlien alkua. Hän jäi oman onnensa nojaan, sillä huomasimme, että meille tulee kiire, mikäli aiomme saada kaiken ajoissa valmiiksi. Ei muuta kuin perunat ja purjot isoon kattilaan kiehumaan, salaattia tekemään, patonkia leikkaamaan ja pöytää kattamaan sekä laittamaan juomia esille.

Juhlien alkuun oli enää tunti, ja iso kattila ei suostunut alkamaan kiehua Sinikan keittiön sähkölevyllä. Pieni paniikki alkoi iskeä. Lohdutin Sinikkaa, että jahka keitto alkaa kiehua, niin se valmistuu tuota pikaa.

Keitto alkoikin vihdoin kiehua, mutta perunat olivat vielä kovia, kun seuraavat vieraat saapuivat. Ehdimme häthätää maistella keittoa ja totesimme sen tarvitsevan runsaasti mausteita. Vieraita alkoi tulla tien täydeltä. Kaikilla naisilla oli lierihatut ja Marja-Leenalla oli kaunis kukkaleninki yllään; makkarankuoreksi Ari sitä luonnehti muistaakseni. Kauhuksemme huomasimme, että kaikki kutsutut tulivat; tuli huoli siitä, riittääkö ruoka. Onneksi Esko toi mukanaan kaksi isoa purkillista itse kasvattamiaan ituja, jotka iskimme heti pöytään.

Keitto valmistui aikanaan, ja vieraiden paljouden vuoksi jatkoimme sitä vedellä, joten erityisen maittavaa siitä ei tullut. Ruokailu sujui rattoisasti kahden pitkän pöydän ääressä ja kaikilla tuntui olevan hauskaa, Martinkin myhäili. Koska ulkona oli tosi viileää, jouduimme jossakin vaiheessa ahtautumaan sisälle Sinikan asuntoon, jossa kaikki seisoivat kuten cocktailkutsuilla ikään ja puheensoarina oli melkoinen. Ilokseni huomasimme, että keittoakin jäi vähän jäljelle, se siis riitti. Jälkeenpäin kyllä kuulin, että keitto ei loppunut vaan varoamme kertakäyttöastiat...

Alkukommelluksien jälkeen kaikki sujui hyvin ja tilaisuudesta jäi hyvä muisto. Olisi kivaa joskus lukea teidän muidenkin muistoja Urantia-liikkeen tiimoilta. Ja muistakaa ottaa valokuvia erilaisista tilaisuuksista. Minulla ei ollut liittää kuvaa tähän pikku juttuun.

Seppo Niskanen

Kristinuskko *Urantia-kirjassa* ja tämän päivän maailmassa

JOEL REHNSTRÖM

Vaikka *Urantia-kirja* usein suhtautuu kriittisesti kristinuskoon, löytää se myös paljon hyvää ja siteeraa välillä esimerkiksi psalmeja ja profeettoja. Sen lisäksi monet *Urantia-kirjan* neljännen osan ajatuksista löytyvät myös Uuden Testamentin evankeliumiteksteistä ja alkuperäisten apostolien kirjeistä. *Urantia-kirja* pitää kristinuskoa tähänastisista uskonnoista parhaana ja ilmoittaa, että Jeesus jatkuvasti tukee sitä; vaikka se paljolti on uskonto hänestä, uinuu siinä hänenkin uskontonsa.

Sen lisäksi, että *Urantia-kirja* katsoo kristinuskon kohdistuvan liikaa Jeesukseen eikä Jeesuksen uskoon, suhtautuu se kielteisesti sovitusoppiin, varsinkin sen äärimmäisessä muodossa. Eräät muutkin uskonkappaleet heijastavat melko voimakkaasti apostoli Paavalin henkilökohtaisia mieltymyksiä. Katsotaan myös, että kristinuskon jakautuminen niin moneen suuntaan on esteenä sen leviämislle idän kansojen keskuuteen. Näillä eri suunnilla on kuitenkin yhteinen joenuoma, jossa hengen virta kulkee henkilökohtaisesti armoitetuille.

Urantia-kirja kuvaa tietenkin kristinuskoa niin kuin se yleisesti ilmeni 1930-luvulla. On mielenkiintoista katsoa ja pohtia, mitä muutoksia on sen jälkeen tapahtunut maailman uskonnollisessa elämässä. Kristillisiä ja muita uskonnollisia suuntia on nyt olemassa paljon enemmän kuin 1930-luvulla. Monet aikaisemmin melko mitättömät suunnat ovat kasvaneet voimakkaasti ja tulleet yhteiskunnassa vaikutusvaltaisiksi. Tämä pätee myös esimerkiksi islamin kohdalla. Ajatelkaamme vaikkapa islamilaista vallankumousta Iranissa – ajatolla Khomeinin johdolla Pariisista lähetettyjen tavallisten C-kasettien avulla –, Maharishi-yogin hinduvaikutusta länsimaissa TM-liikkeen kautta tai Sai Baban ja Äiti Amman yleismaailmallista vaikutusta Intiasta käsin.

Kristinuskossa yhteiskuntaan vaikuttava kehitys näkyy varsinkin Yhdysvalloissa. Siellä kasvava fundamentalistinen kristillisuus on muovautunut tehokkaaksi poliittiseksi liikkeeksi, uskonnolliseksi oikeistoksi. Yhteiskunnallista vaikutusvaltaa käyttivät vielä 1930-luvulla keskittien kristilliset kirkkokunnat, mutta ne ovat niin Amerikassa kuin muuallakin menettäneet jäseniä, tai sitten jäsenet ovat

etääntyneet kirkoistaan ja alkaneet etsiä hengen ravintoa muualta. Sillä tiellä jotkut ovat löytäneet *Urantia-kirjan*. Mutta eniten kasvavat maailmassa tänä päivänä helluntaiseurakunnat ja senkaltaiset fundamentalistiset suunnat.

On syytä muutamalla sanalla tarkastella anglosaksisen maailman, varsinkin Yhdysvaltojen, uskonnollisen elämänmenon kehitystä. Siitä maailmasta tuntuvat uudet tuulet puhaltavan niin uskonnon kuin muillakin elämän alueilla. Amerikka-han on täynnä mitä erilaisimpia niin kristillisiä kuin muitakin uskontokuntia. Suurin yksittäinen uskontokunta on ehkä hieman yllättäen katolinen kirkko, John F. Kennedyn uskontosuunta, noin 45 miljoonaa jäsentä. Toiseksi suurin on baptistikirkko, noin 24 miljoonaa jäsentä. Se jakautuu suunnilleen yhtä suuriin pohjoiseen ja eteläiseen suuntaan. Presidentti Jimmy Carter kuuluu eteläiseen, saarnaaja Billy Graham pohjoiseen suuntaan. Metodisteja on noin 13 miljoonaa, joista Hillary Clinton on tällä hetkellä ehkä näkyvin. Helluntalaisia on suunnilleen yhtä paljon, luterilaisia noin 8 miljoonaa ja episkopaaleja ja presbyteerejä noin 4 miljoonaa kumpiakin. Ja sitten on monia, monia pienempiä uskontosuuntia.

Mutta näkyvin uskonnollinen piirre Amerikassa on TV-evankelistojen esittämien ohjelmien runsaus televisiossa. Kuuluisimpia näistä evankelistoista ovat ehkä helluntailaisaarnaaja Oral Roberts ja tietenkin Billy Graham. Rahaa uskonnollisiin ja uskonnollis-yhteiskunnallisiin tarkoituksiin liikkuu paljon. Yksityisiä kouluja ja myös yliopistoja ylläpitävät niin vanhojen kuin uusien suuntien uskontokunnat. Seurakuntiin liittyy enemmän sosiaalista elämää kuin meillä luterilaisessa kirkossa, ja seurakunnassa toimiminen tuo sosiaalista hyväksyntää ja arvonantoa.

Yleensä useimmat uudet suunnat ja liikkeet rantautuvat myös meille, usein melko nopeastikin. Esimerkiksi metodistit, baptistit, helluntalaiset, adventistit, Jehovan todistajat ja mormonit ovat uskontokuntia, jotka kaikki tulivat Amerikasta ja saivat pian jalansijaa myös meillä. Uusimpiin mutta jo vakiintuneisiin uskonsuuntiin kuuluvat William Branham -seurakunnat, joita nyt on jo olemassa ympäri maailmaa. William Branham oli hyvin erikoinen saarnaaja, joka eli 1960-luvun loppupuolel-

lelle asti. Jotkut pitävät häntä tämän vuosisadan suurimpana profaettana. Hänen ohjelmansa mukaisesti toimiviin seurakuntiin ei liity niin paljon tunnekuohua kuin helluntaiseurakuntiin. Ne ovat koruttomampia ja keskittyvät herätystyöhön, tarkemmin sanottuna ihmisten uskoontuloon, uudessyntyntymiseen, parantumiseen ja Pyhällä Hengellä täyttymiseen, käyttäkseni käytössä olevia termejä.

Tällainen William Branham -seurakunta on meillä Siiloan, jonka vaikutus varsinkin 1970-luvulla sen paimenen Eero Sopasen aikana oli yhteiskunnallisesti merkittävä etenkin Helsingissä Pitkäsillan pohjoispuolella. – Lauantaisin ilmestyvän Helsingin Sanomien ilmoituspalsta Hengelliset ilmoitukset antaa muuten varsin hyvän kuvan uskonnollisesta tarjonnasta meillä. Vaikka nämä vapaat suunnat ovat pieniä, saattaa niiden yhteisvaikutus ihmisten elämään olla paljon suurempi kuin varsinaisten kansankirkkojemme.

Eräs muutos toisen maailmansodan jälkeisenä aikana on myös voimakas pyrkimys yhteistyöhön ja jopa yhtenäisyyteen eri uskontojen välillä. Protestanttiset kristilliset kirkkokunnat ovat keskenään jo siinä hieman onnistuneet, lähinnä vuonna 1948 perustetun Kirkkojen Maailmanneuvoston puitteissa. Mutta henkilötasolla suurin kristillisiä kirkkoja yhdistävä tekijä on ilmeisesti 1970-luvun alusta levinnyt karismaattisuus. Siihen liittyy usein, muttei suinkaan aina, voimakas tunnekuohu. Kun ihminen, joka on loitonnut Jumalasta, kytkeytyy uudestaan ja kokee täytyvänsä Pyhällä Hengellä, eivät opilliset erot paljoa paina; riemu valtaa sydämen, eikä ihminen sinä hetkenä voi muuta kuin ”rakastaa Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistä niin kuin itseään”.

Urantia-kirja sanoo tunnekuohun sävyttämistä kokemuksista: *Tavallisesti tällaiset kokemukset ovat tunnusomaisia mentaalisen ristiriidan, tunne-elämän tukahduttamisen tai perusuonnen koskevien mullistusten seurauksena* – [1131:0], ja seuraavassa kappaleessa, että henkilöiden jotka – *varattuivat tietoisina siitä, että he ovat rakastavan taivaallisen Isän lapsia, ei tulisi katsoa karsaasti niitä kuolevaistovereitaan, joilla oli mahdollisuus päästä tällaiseen tietoisuuteen kumppanuudestaan Jumalan kanssa vasta psykologisen kriisin, emotionaalisen mullistuksen kautta.* [1131:1]

Urantia-kirjassa sanotaan myös: *Totuuden Hengen tuleminen puhdistaa ihmissydämen ja jobdattaa vastaanottajansa laatimaan elämälle tarkoituksen, joka on avoinna vain sille, mikä on Jumalan tahto, ja sille, mikä on ihmisille hyväksi. Aineellinen itsekkyyden henki on tukahduttanut tähän uuteen itsensäunohamisen hengelliseen antimeen. Helluntai merkitsi silloin ja merkitsee nyt sitä, että historian Jeesuksesta on tullut elävään kokemukseen*

kuuluva jumalallinen Poika. Kun tästä vuodatetusta hengestä johtuva ilo tietoisesti koetaan ihmiselämässä, se koituu vahvistavaksi lääkkeeksi terveydelle, virkistykseksi mielelle ja ehtymättömäksi energiaksi sielulle. [2065:7]

Voidaan kysyä, mistä henkilökohtaisten uskonnollisten kokemusten yleistymisen meidän päivinämme johtuu ja onko se osa laajempaa muutosta. New Age -liikkeen piirissä ollaan vakuuttuneita siitä, että ihmisen tajunta laajenee kosmiseen suuntaan ja että ihminen, joka aktiivisesti pyrkii edistämään tätä muutosprosessia, voi kokea ihmeellisiä asioita. Voisiko olla niin, että kosmisia virtapiirejä oltaisiin varovasti avaamassa ja että planeetan eristyneisyys, karanteenissa olo, olisi päättymässä? Silloin ne ihmiset, joitten vastaanottoherkkyys on suuri, tuntevat tämän mielessään. Näin selittyisivät myös monet nykyajan psyykkiset kokemukset ja rajatiedon ilmiöt. Samalla täytyy ottaa huomioon, että jos Luciferin kapinan paikallisjohtajat edelleen ovat vapaina Urantialla, lisääntyvät ilmeisesti myös heidän toimintamahdollisuutensa, kun kosmiset yhteydet paranevat.

Jos kosmisia virtapiirejä todella oltaisiin avaamassa, voidaan myös olettaa, että Totuuden Hengen ja Pyhän Hengen vaikutus voimistuu, mikä johtaisi lisääntyneisiin hengellisiin kokemuksiin. Koko länsimainen yhteiskunta jahtaa nyt vimmatusti henkilökohtaisia kokemuksia, elämyksiä, kaikilta aloilta ja kaikilla keinoilla. Vain osa näistä kokemuksista on uskonnollisia tai uskontoon suuntautuvia, mutta ne ovat kuitenkin henkilökohtaisia; on käynnissä kova etsintä. Kristinuskon kannalta on kuitenkin suuri ero New Age -kokemusten ja karismaattisten kokemusten välillä; edellisiä fundamentalistikristityt leimaavat helposti paholaisesta johtuviksi – ja *Urantia-kirjakin* leimataan siinä yhteydessä kevyesti New Age -kirjaksi.

Jos nyt vertaa sitä kehitystä joka varsinkin kristinuskossa on tapahtunut 1930-luvun jälkeen, niihin institutionaaliin uskontoihin sisältyviin vauroihin, joita *Urantia-kirjassa* kuvataan, niin tuntuu siltä, että monet muutokset ovat oikeansuuntaisia. Sikäli kuin uskonnolla ylipäänsä on merkitystä ihmiselle, siitä on yleensä tullut omakohtaisempi, mikä on tuiki tärkeätä, sillä *[u]skonto on niin kauan vain muuan ylevä humanismin laji, kunnes siitä tehdään jumalallista huomaamalla Jumalan läsnäolo henkilökohtaisessa kokemuksessa todelliseksi.* [2084:1] Toisaalta huomattava osa länsimaisista ihmisistä elää edelleen täysin maallistuneina, vaikka *[s]ekulaari sosiaalinen ja poliittinen optimismi on illuusio. Ilman Jumalaa eivät sen paremmin vapautuminen ja vapaus kuin varallisuus ja vaurauskaan johda rauhaan.* [2082:4] Jumala-

suhteen luominen ja vaaliminen on siis tärkeintä, ihmisten välinen veljeys on siitä seuraus.

Kristinuskon ja *Urantia-kirjan* sanoman välillä löytyy eroja mutta myös paljon yhtäläisyyksiä. Voisi jopa sanoa, että kyseessä on sama usko mutta eri teologia. Kun kristinuskon piirissä henkilökohtaiset kokemukset ovat yleistyneet ja *Urantia-kirja* myös painottaa niitten merkitystä, voi tästäkin löytyä lisää yhtymäkohtia. Olisi hyvä, jos tällaiset henkilökohtaiset kokemukset yleistyisivät myös *Urantia-kirjan* mukaisen uskon pohjalta. Jos haluamme niitä, meillä on nähdäkseni siihen kaikki mahdollisuudet, kun kokonaan suostumme kuumaan Universaaliselle Isälle ja hyväksymme hen-

kilökohtaisesti kaiken sen, mitä Jeesus on tehnyt meidän hyväksemme. Näin ankkuroituu Totuuden Henki sydämeemme ja Pyhä Henki voi meitä puhdistaa. Saamme yhteyden näitten henkivaikutusten alkulähteisiin, meidän taivaallisiin vanhempiumme Kristus Mikaeliin ja Nebadonin Pyhään Äiti-Henkeen. Taivaalliset vanhempamme auttavat meitä mielellään kasvamaan Jumalan poikina ja tyttärinä. Se on nähdäkseni eräs heidän tärkeimpiä tehtäviään. Mutta meidän täytyy vilpittömästi pyytää sitä heiltä, sillä meille on annettu vapaa tahto, jota meidän tulee käyttää.

Suomen Urantia-seuran kesäpäivät 8.–10.6.2001

ITÄMERIKESKUS, Kellokosken Juhlatalo, Juhlatalontie 4, 04500 Kellokoski. Puh. (09) 292 1211. Katso tarkempi ohjelma edellisestä Heijasteesta.

Näin pääset perille:

- Autolla Helsingistä noin 45 km Tuusulantietä Järvenpäähen, josta opasteet Kellokoskelle, tai Lahden moottoritietä suoraan Kellokosken liittymään. Matkaa Lahdesta Kellokosken liittymään noin 60 km.
- R- ja H-paikallisjunat Helsingistä ja Riihimäeltä Järvenpäähen kaksi kertaa tunnissa. Taksimatka Järvenpäästä Kellokoskelle 6 km. Bussit Helsingin linja-autoasemalta kerran tunnissa, laiturin 11.
- Kellokoskella Itämerikeskuksen viitoitus Vanhan valtatie ja Toimelantien risteyksestä. HPY:n karttalehti 68, 14/60.

Ihmissuhderistiriitoja

Ihmissuhteet ovat päämäärä sinänsä

Ihmissuhderistiriidat johtuvat perimmältään siitä, että MINÄ OLEN -olevainen eli totaalin jumaluus päätti jakaantua ennen ikuista menneisyyttä. Paratiisin Jumaluuksien välinen suhde on absoluuttinen, eli siinä ei ole tilaa ristiriidoille. Täydellisyyden vastapainoksi Jumala päätti luoda evoluution ja alimman potentiaalisen tason,

jolta voi ponnistella kokemuksen kautta täydellisyyteen – ihmisen. Jumala saa tällä tavoin kokemuksen epätäydellisen olennon kehittymisestä ”kaaoksesta kirkkauteen”.

Tämän lisäksi Jumalalla on varattuna kokemuksen kautta täydellistyneelle ihmiselle ”työkenttä” ikuisessa tulevaisuudessa, eli Jumala tarvitsee tällaisiakin työntekijöitä. Koska ihmiset ovat kehittyviä olentoja, ihmisten väliset suhteet ovat epätäy-

dellisiä ja tästä johtuen ristiriidat ovat väistämättömiä. Myös ihmisen suhteessa Jumalaan voi olla ristiriitoja. Ristiriidat ovat itse asiassa välttämättömiä, jotta meistä vähitellen niiden kautta tulisi täydellisiä. Ristiriitojen ratkaisu kasvattaa meitä ja oikean ratkaisumallin vähittäinen löytäminen muuttaa meitä paremmiksi.

Ellei persoonallisuutta oteta lukuun, kaikki ihmisen kokemukseen sisältyvä ei-bengellinen on jonkin päämäärän saavuttamiskeino. Kuolevaisen ihmisen jokainen aito suhde toisiin persooniin – inhimillisiin tai jumalallisiin – on sinänsä jo päämäärä. Ja tällainen kumppanuus Jumaluiden persoonallisuuden kanssa on universumiylösousemukseen ikuinen tavoite. [1228:3]

Miksi rakastaminen on niin vaikeaa? Suhde toisiin persooniin on sinänsä jo päämäärä. Jumala loi evoluution kautta maailman, jonka päämäärä oli ihmisen syntyminen. Olemme Jumalalle todella arvokkaita, koska Jumala voi meidän kauttamme kokea maallisen vaelluksen. Jos me ihmiset olemme Jumalalle tärkeitä, niin meidän tulisi oivaltaa, että me olemme toinen toisillemme suorastaan yksi elämän tarkoitus.

Kultainen sääntö

Kun kultaisesta säännöstä riisutaan ihmisyyden yläpuolelle menevä Totuuden Hengen mukanaan tuoma ymmärrys, se kutistuu pelkäksi korkeaa eettistä käyttäytymistä koskevaksi säännöksi. Kun kultaista sääntöä tulkitaan kirjaimellisesti, siitä saattaa tulla väline, jolla lähimmäisiä loukataan verisesti. Jos sinulta puuttuu bengellinen näkemys viisauden kultaisesta säännöstä, saatat järkeillä, että koska itse haluat kaikkien ihmisten puhuvan sinulle täyden ja suorasukaisen totuuden siitä, mitä he ajattelevat, niin sinunkin sen vuoksi tulisi puhua kanssaihmisillesi täysi ja suorasukainen totuus siitä, mitä ajatuksissasi liikkuu. Tällainen kultaisen säännön ei-bengellinen tulkinta saattaisi tuottaa suunnatonta mielipahaa ja loputonta surua. [1949:7]

Kultaisen säännönkin noudattamisessa pitää olla hienotunteisuutta ja hengellisyyttä. Aina ei kannata sanoa suoraan mitä ajattelee, koska silloin on vaarana, että henkilö loukkaa toista tai suorastaan solvaa toista, ja on vaarana, että ihmissuhde päättyy tähän.

Jotkut henkilöt näkevät ja tulkitsevat kultaisen säännön puhtaasti älylliseksi vahvistukseksi ihmisten keskinäisestä veljeydestä. Toiset kokevat, että tämä ihmisten välisen suhteiden kuvaus on ihmispersoonallisuuden hellien tunteiden emotionaalinen täyttymys. Joku toinen kuolevaisen tuntee tämän saman kultaisen säännön mittakeppinä, jolla mitataan kaikkia sosiaalisia suhteita, – sosiaalisen käyttäytymisen normina. Ja on vielä niitäkin, jotka pitävät

sitä sellaisen suuren moraalinopettajan positiivisena kehoituksena, joka kiteytti tähän lauseeseen korkeimman käsitteksen siitä, mitä on moraalinen velvollisuus kaikkien veljeyssuhteiden osalta. Tällaisten moraalisten olentojen elämässä kultaisesta säännöstä tulee koko heidän filosofiansa viisas keskipiste ja kehä. [1950:1]

Kultaista sääntöä voidaan tarkastella eri puolilta, kuten älyllisesti tai emotionaalisesti, tai käyttää mittakeppinä tai moraalisen velvollisuutena. Eli on tärkeää, että jokainen löytää oman tyyliinsä ja painotuksensa.

Urantia-kirjan tietokoneversiosta ei löytynyt yhtään kohtaa hakusanalla ”ihmissuhderistiriitä”. Aivan sattumalta löytyi sanapari ”kultainen sääntö”. Silloin tajusimme, kuinka paljon korkeammalla tasolla *Urantia-kirja* on kuin me, sillä kultainen sääntö liittyy juuri ihmissuhteisiin. Ja koska ihmisten välinen rakkaus on niin perin vaikeaa ja harvinaista, niin kultainen sääntö on samalla ohjenuoramme, mutta samalla se lempeästi ymmärtää meidän maan matosten ihmissuhderistiriitoja.

Jokaisella ihmisellä on ihmissuhderistiriitoja, koska me niiden kautta kasvamme. Mitä olisi elämä ilman vastoinkäymisiä, ja nimenomaan ihmissuhteissa koemme karvaimmat pettymykset.

Evoluutio

Evoluutiossa on itse asiassa kyse erilaisista suhteista tai näissä suhteissa ilmenevistä ristiriidoista. *Urantia-kirjakaan* ei lupaa meille helppoa elämää. Kirjan mukaan jo kolme ihmistä muodostaa sosiaalisen ongelman. Nainen ja mies eivät opi täydellisesti ymmärtämään toisiaan. Tehtävämme on opetella myös ryhmätyötä, joka varmasti jokaisen mielestä on haasteellista ja vaikeaa. Ryhmätyössä, kuten muussakin kanssakäymisessä, on kompromissien teko välttämätöntä. Kompromissien suhteen – kuten niin monen muunkin maanpäällisen toiminnan ja asian suhteen – voimme mennä myös liiallisuuksiin: joko niin, että teemme liikaa kompromisseja ja meistä tulee löperöitä liberaaleja, joilla ei ole mitään omia mielipiteitä ja jotka menevät kaikkien suotuisten tuulten mukana. Toisaalla taas vaanii liiallisen puhdasoppisuuden ja itsekkyyden vaara, joka ei myöskään johda kunnollisiin tuloksiin ryhmätyössä, kuten ei muussakaan elämässä. Kumpikin ääripää johtaa umpikujan. On tärkeää tehdä kompromisseja, mutta kaikista asioista ei voi eikä saa tehdä kompromisseja. Evoluution välitaivotteena on löytää kullakin elämänalalla ja tasolla tasapaino äärimmäisyyksien välillä. On varmasti hyödyllistä silloin tällöin tarkastella omaa tasapai-

noisuuttaan ja miettiä syitä mahdolliseen tasapainottomuuteen.

Ristiriitojen ja ongelmien oikea ratkaisu on rakkaus eri muodoissa. Ongelmien väärästä eli rakkaudettomasta ratkaisusta seuraa usein masennusta, pettymystä ja muita negatiivisia oloiloja. Tuska ja kärsimys, joita väistämättä on epätäydellisyydessä, murentavat ihmisen itsekeskeisyyttä. Ne auttavat meitä konkretisoimaan syy-seuraussuhteita. Niiden kautta opimme auttamaan muita. Vaikeina hetkinä on hyvä muistaa, että suurin kärsimys on se, ettei ole lainkaan kärsimystä. Myös olisi tärkeää oppia välttämään vääriä odotuksia muiden ihmisten suhteen. Hyvät teot edellyttävät päätöstä ja sen jälkeen tapahtuvaa toteutusta. Aikansa harjoiteltuaan ihminen oppii tekemään hyviä tekoja lähes automaattisesti. Paras tapa yrittää tuottaa iloa muille ihmisille on purkaa sydämessä pulppuva ilo ilman vaihtokauppoja. Toisen ihmisen kuunteleminen ja ymmärtäminen ovat tärkeitä, toinen täytyy hyväksyä ilman mitään vaatimuksia.

Ja Mestarin seuraajien sopii kaikkina aikoina oppia huolehtimaan muista siinä, kun "he kulkevat oh" – tekemään epätäydellistä hyvää siinä, kun he toimittavat päivittäisiä velvollisuuksiaan. [1875:5]

Rakkaus

Rakkaus on oikea asenne. Rakkaus ilmenee eri muodoissa täällä epätäydellisyydessä. Oheinen piirros kuvaa rakkauden joitakin puolia, niin kuin me sen koemme. Joku ei hyväksy näitä kaikkia rakkauden eri muodoiksi, ja joku toinen voi löytää vielä uusia puolia, siksi rakkauden "piirakkaan" on jätetty pari tyhjää kohtaa.

Varmaan jokainen ihminen kokee rakkauden eri tavoin riippuen edeltävistä kokemuksista, persoonallisuuden eri puolien kehittymisestä ja monesta muusta seikasta. Jonkun mielestä vastavuoroinen rakkaus on itsekkyyttä, kun taas joku toinen kokee, että vastavuoroinen rakkaus on onnekasta ja onnellista. Pyyteetön rakkaus on jo jumalankaltaista. Lähimmäisenrakkaus tuo apua masennukseen, mikäli rakkauden kohde pystyy omaksumaan ja oppimaan

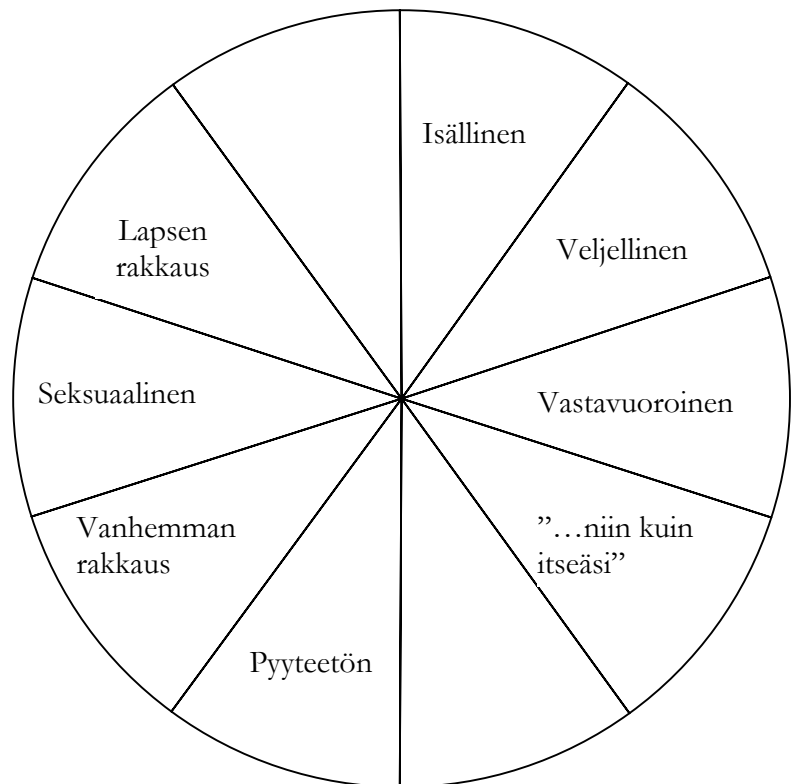
uuden näkökannan suhteessa itseensä ja ympäröivään yhteisöön lähimmäisenrakkauden hengessä itsekkyyden sijaan.

Rakkaus ei edellytä minkään elämän perusasian olevan kunnossa, mutta jos kaikki perusasiat puuttuvat, on rakastaminenkin varmasti vaikeaa. Myös tietty määrä ihmisiä tarvitaan rakastamiseen, mutta mikään laaja ihmishuhdeverkosto ei suinkaan ole välttämätön. Joku voi kokea, että lähimmäisenrakkaus on kortilla, joku toinen taas ei ajattele ollenkaan näin. Joka tapauksessa meillä on vielä paljon oppimista ennen valon ja elämän aikauteen siirtymistä.

Ihminen on Jumalallekin välttämätön, sillä ihmisen kautta Hän voi kokea vastarakkautta alimalta mahdolliselta tasolta. Jumala rakastaa kaikkea luomaansa isällisellä rakkaudella, jonka tavan mekin vähitellen opimme. Nykyajan kiireiselle ihmiselle voi ajan ottaminen myös itselle olla jopa välineenä ottaa vastaan Jumalan rakkautta lähimmäisille edelleen jaettavaksi.

**Sinikka Lilja
Seppo Niskanen**

(Artikkeli on kooste allekirjoittaneiden pitämästä yhteisestä esitelmästä sekä esitelmätilaisuuteen osallistuneiden mietteistä.)

Kuva: Rakkauden eri puolia

Oletko kuullut Hänen puhuvan?

Jumala ja minä olemme persoonia.
Minkälainen rakkaussuhde meillä on?
Jumalan valtava korva
on kuin helmikuun kuulas taivaankansi.
Kuiskailen Hänelle asioitani iltaruskossa,
kun pilvet ovat vaaleanpunaisia.

Uskon, koska näen taivaallisen alttarin.
Suustani lähtenyt viesti
aaltoilee ympärilläni ja
suuri Jumalan korva nappaa sen.

Onko Jumalan rakkaus panteistista,
koska se on kuin pakkashuurre oksissa,
kuin viaton, valkoinen lumi,
kuin aurinko joka lupaa kysymättä
alkaa paistaa maaliskuussa?

Pyyteetön rakkaus ropsahtaa
jokaiseen niskaan kuin sade.

Sinikka Lilja**Olmin rakkaus**

Meillä jokaisella on omat tiemme.
Kuljetaanko yhdessä samaa polkua
pieni matka?
Mennään metsän läpi ja
annetaan puiden energian
virvoittaa meitä.
Aurinko antaa valoa sieluillemme.
Sitten tiemme erkanevat.

Miksi hylkäsit minut?
Metsään on tullut yö,
yksinäisyys on mustaa ja
en enää erota polkua.

Sydämeni valtaa epätoivo.
Oliko rakkautesi vain
velvollisuudentunnetta,
koska uskot dogmiin
pyyteettömästä rakkaudesta?
Panit suun suppuun!
Oletko Jumala, joka vaikenee?

Aamu sarastaa.
Mieleni on sekasortoinen.
Niin minun tieni!
Kävelen eteenpäin.
Metsässä on hyvä hengittää,
sillä puiden humina rukoilee puolestani.

Sinikka Lilja

Urantia-kirjan ihmisperäinen aineisto

SEPPÖ KANERVA

Monikaan *Urantia-kirjan* lukija ei pane suuremmin merkille sitä, että kirja sisältää melkoisen määrän ihmisperäistä aineistoa. Kirja itse kuitenkin ilmoittaa tämän selvän sanoin ja tekee sen useassa kohdassa. Ilmoituksenantajat kertovat, että heidän saamansa toimeksianto velvoitti heidät antamaan etusijan korkeimmille ihmisperäisille käsityksille. He saivat turvautua puhtaaseen ilmoitukseen vain siinä tapauksessa, ettei esitettävälle asialle ollut olemassa ihmisperäistä ilmaisua (16:7). Yksi tätä puolta käsittelevistä

tekstikohdista on esipuheen lopussa oleva tunnustuksenosoitus, jossa sanotaan:

Toisiaan seuraavat planetaariset jumalallisen totuuden paljastukset sulkevat poikkeuksetta piiriinsä korkeimmat olemassa olevat käsitykset hengellisistä arvoista osana uutta ja entistä laajempaa planetaarisen tiedon koordinoitua. Niinpä olemmekin näitä esityksiä Jumalasta ja hänen universumikumppaneistaan valmistellessamme valinneet näiden lukujen pohjaksi yli tuhat ihmisperäistä käsitystä, jotka edustavat korkeinta ja edistyneintä planetaarista tietoa hengellisistä

arvoista ja maailmankaikkeuden merkityksistä. Silloin kun nämä ihmisperäiset käsitykset, jotka on koottu Jumalaa tuntevilta menneisyyden ja nykyisyyden kuolevaisilta, ovat riittämättömiä totuuden välittämiseen sillä tavoin kuin meitä on ohjattu se ilmoittamaan, emme kaibda niiden täydentämistä turvautumalla tässä tarkoituksessa omaan, korkeampaan tietoomme Paratiusin Jumaluksista ja heidän tuonpuoleisen asuinuniversuminsa todellisuudesta ja jumalallisuudesta. [17:1]

Tunnustuksenosoituksessa siis annetaan tunnustus yli **tuhannelle** ihmiselle, joiden ajatuksia ilmoituksenantajat ovat ilmoitusta varten muokanneet ja soveltaneet. On merkille pantavaa, että jotkut näistä ihmisistä olivat elossa vielä ilmoituksen laatimisaikaan eli 1920-, 1930- ja 1940-luvulla.

Toinen samaa seikkaa käsittelevä tekstikohta on IV osaa koskeva vastaavanlainen tunnustuksenosoitus luvun 121 lopussa, sivulla 1343:

Niin pitkälle kuin suinkin on ollut mahdollista, olen johtanut tietoaaineistoni puhtaasti ihmisperäisistä lähteistä ... olen koettanut muokata sanallisen ilmiön sellaiseksi, että se olisi entistä paremmin meidän käsityksemme mukainen siltä osin, mitkä olivat Mestarin elämän ja opetusten todellinen tarkoitus ja eittämätön merkitys ... Muistiinpanoihin, jotka olen kerännyt ja joista olen laatinut tämän kertomuksen Jeesuksen elämästä ja opetuksista, sisältyy apostoli Andreaksen kertomukseen sisältyvän muistiaineiston lisäksi ajattelun helmiä ja ylivertaisia käsityksiä Jeesuksen elämästä, ja ne on koottu yli kahdeltatuhannelta maan päällä eläneeltä ihmiseltä Jeesuksen päivistä aina näiden ilmoitusten – tai oikeammin uudelleenesitysten – laatimisen aikaan saakka. Ilmoituksen mahdollistavaa lupaa on käytetty vain, milloin ihmisten tekemät muistiinmerkinnät ja ihmisperäiset käsitykset eivät ole tarjonneet tilanteeseen sopivaa ajatusahmoa. [1343:1–2]

Tunnustuksenosoituksen mukaan IV osan laatinut keskiväliolentojen komissio on siis lainannut ihmisperäisiä käsityksiä peräti yli **kahdeltatuhannelta** ilmoituksen laatimisaikaan eläneeltä tai jo edesmenneeltä henkilöltä.

Ihmisperäisenä aineistona *Urantia-kirjaan* on siis sisällytetty kaikkiaan noin kolmentuhannen ihmisen ajatuksia ja käsityksiä, niitä kuitenkin ilmoituksen vaatimalla tavalla muokaten.

Yhdysvaltalainen lukija **Matthew Block** on lähes kymmenen vuoden ajan tutkinut 1900-luvun alkupuolella julkaistua teologista, filosofista ja uskonnollista kirjallisuutta tarkoituksenaan löytää mahdollisimman monta niistä ihmislähteistä, joiden ajatuksia ilmoittajat ovat hyödyntäneet. Hän

on löytänyt näitä lähteitä kymmenittäin. Hän aikoo kohdakkoin julkaista löytöjään käsittelevän kirjan.

Näissä tutkimuksissa on paljastunut, että lukujen 160 ja 161 tekstillä, joka käsittelee Rodan Aleksandrialaisen filosofiaa ja teologiaa, ja amerikkalaisen teologin **Henry Wiemanin** vuonna 1930 julkaisemalla teoksella *Issues of Life* on erittäin paljon **kiistattomia** yhtymäkohtia esitysten rakennetta myöten. On kuitenkin todettava myös, että Rodan Aleksandrialaista käsittelevien lukujen teksti on monin verroin ylevämpää ja selvästi ”taivaallisempaa” tuntuista kuin Wiemanin teksti. Muokkauksen jälki näkyy päivänselvänä vertailtaessa Wiemanin teosta lukuihin 160 ja 161. Asiassa on vielä sekin mielenkiintoinen piirre, että professori Wieman asui 1930-luvulla Chicagossa, vain muutaman korttelin päässä tohtori William Sadlerin talosta, joka toimi ilmoituksenantoprosessin tapahtumapaikkana, ja että Wieman kuului tohtori Sadlerin tuttavapiiriin. Se seikka, oliko professori Wieman mahdollisesti jopa foorumin jäseniä, ei sen sijaan ole tiedossa, sillä foorumiin kuuluneista henkilöistä tunnetaan vain kymmenisen prosenttia.

Amerikkalainen lukija **Steven Hecht** julkaisi hiljattain Internetissä seuraavan Rodan-lukuja kommentoivan artikkelin:

Olen kauan aikaa uskonut, että *Urantia-kirja* on kirjallisuustaitteen teos yhtä paljon kuin se on uskonnollinen, filosofinen ja kosmologinen teos. Kirjallisuustaitteellinen ote näkyy kirjassa lähes jokaisessa lauseessa ja kappaleessa. Tähän liittyen on vaivan arvoista tutkia uudelleen paljastavaa tunnustuksenosoitusta, joka on liitetty Jeesus-lukujen oheen (sivu 1343). Tässä tarkoitukselausekkeessa on merkillepantavaa se, ettei toisasteinen keskiväliolento aseta historiallista realismia, objektiivisuutta tai täsmällisyyttä kertaakaan etusijalle. Hän kutsuu lukuja kahteen kertaan pikemminkin ”kertomukseksi” (engl. *narrative*) sanoen aikomuksensa olevan ”**esittää uudelleen** Jeesus Nasarettilaisen opetukset ja **kertoa uudelleen** hänen teostaan” (korostus minun). Keskiväliolento ilmoittaa tunnustuksenosoituksessa useaan kertaan, että hän aikoo antaa itselleen laajat kertomisen vapaudet välittäessään meille **totuuden** Jeesuksen elämästä ja opetuksista, toteamatta kuitenkaan, että hänen tarinansa olisi ei-historiallinen.

Tunnustuksenosoitus sisältää pitkin matkaa vihjauksia ja viittauksia, jotka osoittavat, että laatijan prioriteettina **ei** ollut historiallisiin tosiasioihin pitäytyminen. Hän myöntää pikemminkin ammentaneensa ”vapaasti kaikista muistiinmerkintöjään sisältävistä ja planeettaa koskevista tietolähteistä”.

Sitten hän suurin sanoin julistaa ”johtavan tarkoituksensa”. Onko se Jeesuksen elämää koskevien historiallisten tosiasioiden esittäminen? Ei, vaan se on sellaisen esityksen (engl. *record*) laatiminen, että se on valistukseksi paitsi nykysukupolvelle myös kaikille tuleville sukupolville, ja esitettävän aineiston sellainen valikointi, että se ”soveltuu parhaiten” tämän tarkoituserän saavuttamiseen. Seuraavaksi hän kertoo meille, millainen etusija toimeksiannon mukaan tuli antaa eri lähdeaineistoille: ensin ihmisperäinen, sitten keskiväliolentojen ja viimeisenä planeetan ulkopuolinen aineisto.

Sivun 1343 toisen kappaleen keskivaiheilla keskiväliolento tekee sivuhuomautuksen sanoen, etteivät kyseiset luvut ole niinkään ilmoituksia kuin ”uudelleenesityksiä”. Mikä on tämän väitteen merkitys nyt, kun tiedämme Rodanista sen, mitä tiedämme? Kaksi seuraavaa lausetta ovat erityisen paljastavia. Hänellä on lupa käyttää ihmiskunnan ulkopuolisia lähteitä **vasta**, kun hän on todistanut ilmoituksenantajakomissiolle, että hän oli epäonnistunut ponnistuksissaan ”löytää tarvittava käsitelmaisuus puhtaasti ihmisperäisistä lähteistä”. Tämän ”tarvittavan käsitelmaisuuden” tuli heijastaa ”ideoita ja käsityksiä Jeesuksen elämästä ja opetuksista”, ja aina kun ihmisperäinen ilmaisu oli vaatimusten mukainen, sille oli ”poikkeuksetta” annettava etusija.

Kolmannessa kappaleessa on edellistäkin paljastavampaa informaatiota. Keskiväliolento myöntää, että hän ja hänen työtoverinsa, jotka toimivat Melkisedekin valvonnassa, ovat tuoneet ”julki tämän kertomuksen sen mukaisesti, mikä käsittääksemme on tällaisen teoksen tehokas esittämisjärjestys ja minkälaisen välittömän sanamuodon sille valitsimme”. Hän ei taaskaan puhu Jeesus-luvuista historiana. Ei kertaakaan. (Verratkaamme tätä III osan otsikkoon ”Urantian historia”.) Hän käyttää kerran toisensa jälkeen sanaa ”kertomus”, eikä suinkaan sattumalta. Huomatkaa hänen sanovan, että kertomus on luotu ”sen mukaisesti, mikä käsittääkseni on tällaisen teoksen tehokas esittämisjärjestys”. Mielestäni kysymys on samasta kuin hän ilmoittaisi meille, että tämä uudelleen esitettävä ”kertomus” on ammentanut vapaasti kaikista tietolähteistä, ja laatija esittää sen sellaisessa järjestyksessä, että ”se soveltuu parhaiten” luonnehtimaan ”ideoita ja käsityksiä Jeesuksen elämästä ja opetuksista.” Tämän jälkeen keskiväliolento ilmoittaa meille erikseen, että mainittuihin ihmisperäisiin lähteisiin kuuluu henkilöitä, ”jotka ovat tämän hankkeen toteutumisaikana yhä elossa”.

Vaikka tässä olisi ollut keskiväliolennon koko toteamus, meillä olisi jo nyt riittävästi tietoa, joka selvittää, miten hän voi käyttää historiallista tai vaikkapa kuvitteellista henkilöä (Rodan) keinona sisällyttää tekstiin melkoinen määrä aikalaistemme uskonnollista ja filosofista pohdintaa, joka ”hyväksyttävällä tavalla tuo julki” ”ideoita ja käsityksiä Jeesuksen elämästä ja opetuksista”. Hänen ”johtavana tarkoituksenaanhan” ei ollut historiallinen tarkkuus, vai oliko? Ei, vaan tarkoituksena oli liittää Jeesuksen elämää ja opetuksia koskevan kertomuksen osaksi **paras** saatavilla oleva **ihmisperäinen** aineisto tavalla, joka koituu paitsi tämän sukupolven myös kaikkien tulevien sukupolvien valistukseksi. Keskiväliolentojen tarkoituksena oli päästä mahdollisimman lähelle Jeesuksen elämästä ja opetuksista kertovan tarinan **totuutta**, vaikka se merkitsisi historiallisen tosiasiatiedon alistamista näille totuuksille. (Tunnetun *Urantia-kirjan* toteamuksen: *On mahdollista olla teknisesti oikeassa, kun kysymys on faktatiedosta, ja ikuisesti väärässä, kun kysymys on totuudesta.* [555:1]) On tietenkin totta, että laatijat olisivat voineet liittää kahden luvun verran kyseiseltä henkilöltä (Weiman) lainattua tekstiä, joka olisi edustanut parhaalla mahdollisella tavalla näitä Jeesuksen opetuksia koskevia totuusaspekteja, ja he olisivat voineet katkaista muutoin katkeamattomana jatkuvan IV osan kertomuksen niin tehdäkseen. Keskiväliolento kuitenkin ilmoittaa, miksi hän päätti olla niin tekemättä:

Olen mitään kaihtamatta ottanut käyttöni – mieluiten ihmisperäiset – ideat ja käsitykset, jotka antaisivat minulle mahdollisuuden välittää teille parhaiten vaikuttava kuva Jeesuksen elämästä ja jotka tekisivät minusta pätevän hänen verrattomien opetustensa uudelleenesittämiseen osuvimmalla tavalla hyödyksi olevin ja yleismaailmallisesti kohottavin sanakääntein. [1343:3]

Johtavaa tarkoitusta toisin sanoen tarkennetaan niin, että se on: 1) ”Välittää teille parhaiten vaikuttava kuva Jeesuksen elämästä”. Näemme tässä julki lausuttuna, mikä arvo sisältyy siihen, että IV osa on luonteeltaan ”kertomus” – kaikista koskaan esitetyistä kertomuksista suurenmoisista – ja siihen, miksi oli tarpeen säilyttää kyseinen luonne ja korostaa sitä. 2) Esittää hänen verrattomat opetuksensa uudelleen ”osuvimmalla tavalla hyödyksi olevin ja yleismaailmallisesti kohottavin sanakääntein”. Rodan-lukujen (ja mahdollisesti IV osan muidenkin jaksojen) kohdalla laatija(t) päätteli(vät), että Rodanin persoonaan turvautuminen oli paras tapa päästä ”vaikuttavaan kuvaan Jeesuksen elämästä”, samalla kun 20:nneen vuosisadan kirjoittajan ilmausten käyttäminen antoi tilaisuuden

”esittää hänen verrattomat opetuksensa uudelleen mitä osuvimmalla tavalla hyödyllisin ja yleismaailmallisesti kohottavin sanakäntein”. Ilmaus ”olen mitään kaihtamatta ottanut käyttööni” kertoo minulle lisäksi, ettei keskiväliolento tuntenut mitään tunnonvaivoja siitä, että hän käytti ihmisperäisiä lähteitään sellaisella taiteellisella ja seipiteellisellä tavalla, joka sekä täydensi parhaiten Jeesuksen elämän esittämistä kertomuksen muodossa että toimi parhaana esityksenä hänen opetuksistaan.

Meidän tulee muistaa Jeesuksen vertauskuvien sekä kirjallinen että totuusarvo, ne kun eivät niinkään olleet faktaa kuin totuutta. Urantia-liikettä on ymmärrettävää kyllä sen nuoruudessa vaivannut erimuotoinen kirjaimen pitäytyminen kirjan tekstiä tulkittaessa. Matthew Blockin teos pakottaa lukijoiden edistyneemmän lohkon kohtaamaan senkaltaisia tilanteita, jollaisten eteen vapaasti ajattelevat kristityt joutuivat tultuaan kaksisataa vuotta sitten siihen ymmärrykseen, ettei heidän *Raamatunsa* tarkoitus ollutkaan esittää objektiivisia luon-

non tai historian tosiasioita, vaan että se pyrki esityksissään pikemminkin hengelliseen totuuteen. Samoin on uskoakseni IV osan laita. Välistä on niin, että nämä kaksi tavoitetta – tosiasia ja totuus – ovat toisensa poissulkevia. Sellaisessa tapauksessa on kunnioitettava totuuden hengellistä ensisijaisuutta. Se on ilmoituksen luonteen ja siihen sisältyvän vastuun mukaista. **Garret Green** [Garret Green: *The Bible As Fictional Narrative and Scriptural Truth*, Fortress Press, 1987, s. 91 ja 94] on lausunut kristityistä ja *Raamatusta* seuraavaa, ja se koskee nyt siis myös meitä:

... meistä on tullava lukijoita, joiden kriittinen tietoisuus tekstin seipiteellisyydestä ei estä meitä näkemästä sen sisältämän tarinan totuudellisuutta.

Jos se välistä tuntuu niin uskomattomalta, että se koettelee mielikuvitusta ja on loukkaus järjellisyttä vastaan, viisas teologi ei pyri sitä puolustelemaan muutoin kuin muistuttamalla (1 Kor. 1:25:ttä mukaillen), että Jumalan seipiteet ovat totuudellisempia kuin ihmisen faktat.

Päämäärästä ja ajasta

Hyvin monessa *Urantia-kirjan* kohdassa muistutetaan siitä, että elämisen päämäärän säilyminen ihmisyyksilön mielessä on aivan ensiarvoisen tärkeää! ”Erään ilmoituksen synty” -vihkosessa Urantian nykyinen sijaishallitsija arvelee, että ”harvat kuolevaiset kestävät ajan testin”!

Kuitenkin kirjassamme vakuutetaan vapaatahtoisien ja vilpittömän päätöksen tehnyttä pidettävän jo finaliittina, niin varma tällaisen päätöksen tekijä on edistymisessään! Ristiriitaistako? Ei suinkaan, vaan näiden elementtien tärkeys tässä tulee ilmi koko voimassaan!

Päämääränä Henki-Isämme kaltaisuus on universaalista, mikä pätee jokaisen valinnee kohdalla missä Kosmoksen kolkassa tahansa. Kaiken mitä me elämme ja toimimme, sen teemme Universaalisen Isämme lainalaisuudessa. Hän on Elämä ja vain Hänen kaltaisuudessaan on pysyvää elämistä, jonka pääilmentymänä on kokoaikainen edistys. Kuinka jatkuva edistys voisikaan olla mahdollista, jos emme tiedostaisi varmasti, mikä on päämäärä, jota kohti edistytään?

Urantia-kirjassa vakuutetaan täysin uskottavasti, että Isän kaltaisuuden määränpäässä riittää tavoiteltavaa infiniittisyyteen saakka! Vain ehdoton usko voi kantaa äärettömyyden rajattomuuteen ja samalla siihen sisään rakentuu motiivia jatkuvasti ylläpitävä toivo, joka on katoamaton. Sillä edistyksen voi havaita, ja parhaiten havaitseminen tapahtuu ajan tajun ja merkityksien selkiytymisenä sekä muuttumisena hitaasti mutta varmasti.

Kun jo lähes 30 vuotta sitten aloin vaivata itseäni ajan käsitteen ymmärtämisellä, en suinkaan osannut vuosikausiin hahmotella, mistä siinä kaikessa on oikeastaan kysymys. En kyennyt oivaltaamaan, kuinka ajantaju merkityksellisesti kytkeytyy ja on ehdottomasti sidoksissa elämään itseensä.

Kaikki välioivallukset olivat epätydyttäviä siihen saakka, kunnes *Urantia-kirjasta* luin riittävän selvityksen, että elämme ajan ja avaruuden (johon sisältyy henki-mielen ohjauksessa energia ja aine) evolutionaarisessa Kosmoksessa, jossa vain edistyen Elämän lainalaisuudessa voi päästä muuttamaan omaa suhdettaan elämisen kaikkiin lakeihin hengen evolution kautta edistyen ja vapautuen täydellisesti!

Omakin näkyvä vapautumiseni tästä aineellisesta ruumisasunnostani odottaa vielä toteutumistaan, mutta tuntuu hengen vapautumisesta on jo nyt todellisuutta! Näin ajan ja aineen merkityksien käsittäminen uskon avulla selvenee vähitellen.

Nuorena aika tuntui joskus lähes pysähtyneen ja oma vanhuus oli käsittämättömän kaukana, ei sinne saakka kyennyt edes kunnolla kuvittelemaan. Nyt vanhuus iässä mitaten on aivan pian ikään kuin ovella, mutta silläpä ei enää olekaan paljon merkitystä, koska tällä iälläni ja nykyisellä elämänsuhteellani tuntuu ikuisuudesta tyypistä koko tässä ruumiissani elämäni elämän keston merkitystä päi-

vä päivältä, ja tämän voin tajuta vain uskon kautta, josta kasvaa lisää luottamusta ja todellista vapautta.

Usko ja luottamus niveltävät kiinteästi toisiinsa Elämän ja sen merkityksien oivaltamisessa, käsittämässä ja ymmärtämässä. Tätä voi ja saa pitää edistymisenä sekä kiitollisuutta lisäävänä armonlähteenä koko täällä koettavan elämisen ajan, josta ihmispersoonallisuus kurkottaa ikuisuuteen ja Henki-Isän kaltaisuuteen!

Hyvää kaikille, nähdään kesäpäivillä!

Kalevi Krekilä

Internetistä siepattua

Toimittanut SEPPO KANERVA

Talven synkimpien viikkojen aikana suomenkielisellä keskustelulisalla käytiin ajatustenvaihtoa monista aiheista. Keskustelu oli ajoittain hyvinkin vilkasta ja syvällistä ja ansaitsisi saada laajempaakin julkisuutta. Käsiteltäviä aiheita olivat muiden muassa palvonta, hyvä ja paha, pyyteetön palvelu ja jopa Atlantistaru. Aineistoa olisi kuitenkin niin runsaasti, että niillä täytyisi helposti kokonainen Heijasteen numero, joten toimittaja on joutunut taas kerran turvautumaan omaan subjektiiviseen näkemykseensä siitä, mitä tällä kertaa julkaisemme Internetistä siepattuna. Keskustelua rakkaudesta käytiin jopa tulisesti. Ehkä siis aloitamme siitä.

Matti Heinonen kirjoitti: ”Sinikka [Lilja] antoi taas kerran listan lukijoille kovan haasteen esittämällä kysymyksiä. Sinikka kirjoitti: ’Pastori Antti Kylläisen kirjan mukaan Jumala rakastaa pyyteettömästi, sillä hänen mu-

kaansa kaikki ihmiset pääsevät taivaaseen. Mutta kun tutkitaan *Urantia-kirjaa*, niin huomataan, että Jumala asettaa ehtoja taivaaseen pääsulle. Kirjamme mukaan meidän nimittäin pitää uskoa Jumalaan eli toisin sanoen Jumala odottaa meiltä rakkautta häntä kohtaan. Eikä siinä kaikki. Jumala suorastaan vaatii, että etsimme ja täytämme hänen tahtonsa. Vähempi ei hänelle riitä. Ja Paratiisissa Jumala edellyttää, että olemme yhtä täydellisiä kuin Jumala. Toisin sanoen yritän kysyä, mitä tarkoittaa, kun sanotaan Jumalan rakastavan pyyteettömästi?’

”Näkisin itse asian niin, että Jumala ei vaadi meiltä ihmisiltä mitään. Sen sijaan hän antaa meille mahdollisuuden vapaaehtoisesti osallistua yhdessä hänen kanssaan projektiin, jota voidaan Mirkun [Mirja Syrjäläinen] tapaan kutsua myös peliksi. Niin kuin millä tahansa maallisella pelillä, hänenkin pelillään on säännöt. Mikäli haluamme kentälle pelaamaan, ehtona on,

että noudatamme sääntöjä. Jumalan pelin säännöt ovat kuitenkin reiluja sikäli, että meidän ei itse asiassa tarvitse muuta kuin luopua vähitellen ja pikku hiljaa epätäydellisyydestämme. Tässäkään pelissä hyviin saavutuksiin ei päästä väkisin yrittämällä vaan pikemminkin rauhallisella, keskittyneellä ja rennolla otteella. Kannattaa myös muistaa, että palkinnot pelissä ovat ruhtinaalliset ja että kaikki osallistujat palkitaan. Mitä tarkoittaa tässä yhteydessä Jumalan pyyteetön rakkaus? Kyllä se tarkoittaa sitä, että riippumatta omasta valmiudestamme lähteä mukaan peliin ja seikkailuun hän rakastaa meitä; yhtä paljon ja täydellisesti amatööriä kuin huippuammattilaista ja sitäkin, joka päättää jäädä katsomoon tai poistuu kokonaan maisemista. Aivan pyyteettömästi.”

Risto Mäntynen muistutti rakkauden ja palvelun välisestä suhteesta kirjoittaessaan: ”Rakkaudesta on puhuttu paljon

listalla, mutta vähemmälle huomiolle on jäänyt se, mihin rakkaus johtaa. Tässäkin suhteessa *Urantia-kirja* on mielestäni johdonmukainen: aito rakkaus ei voi johtaa muuhun kuin aitoon palveluun.

”Rakastava asenne, palvelu, ei voi lähteä siitä, että yhteisön yksilöiden rikkeet jätetään huomiotta tai painetaan villaisella. Jos nyt joku sattumoisin rikkoisi yhteisöä vastaan, voisi olettaa, että asiaan tartutaan; ensin rationaalisesti järkeillen, tunteisiinkin vedoten. Jos rikkomukset jatkuvat eikä rikkojan asenteissa tapahdu muutosta, tartutaan asiaan painokkaammin, myöhemmin myös varoituksia antaen. Varoitukset annetaan ensin yksityisesti ennen kuin asia otetaan esille ryhmässä. Viisaudesta riippuu, miten nämä varoitukset annetaan ja miten hyvin ne menevät perille.

”Jos nyt olisi niin, että jollakulla olisi taipumusta jatkuvasti vääristellä totuutta ja tulkita kosmista lakia omiin itsekkäisiin tarkoituseriinsä sopivasti, ei rakkautta voi olla sellainen, ettei asiaan puututa. Kohtuullista olisi mielestäni se, että erhe tuomitaan, mutta erheentekijää silti rakastetaan.

”Ajallisuudessa on mielestäni täysin turha sellainen toive, että rakkaus ilmenisi jokapäiväisessä elämässä hurmoksena, jatkuvana huippukokemuksena, nirvanana tai ekstaasina. Omasta mielestäni rakkaus on asenne eikä tunne, ja tätä tosiasiaa ei mielestäni yhtään vähennä se, että rakastava asenne usein herkistää mielen positiivisia tunteita, empatiaa, liikutusta ja mielihyvää.

”Jos joku vielä on sitä mieltä, ettei Jeesus rakastanut aidosti lähimmäisiään, lukekoon *Urantia-kirjan* neljännen osan alusta loppuun ja saakoon selville, mihin rakkaus universumin ää-

rilaidoilla, Urantian kaltaisella kehittyvällä planeetalla, voi johtaa.”

Eija Seppänen vastasi Ristolle ja muille: ”*Urantia-kirjan* sivulla 1228 esiintyvässä rakkauden määritelmässä (*rakkaus – tämän sanan oikeassa merkityksessä – tarkoittaa eheiden persoonallisuksien keskinäistä arvonantoa, olkoot nämä persoonallisuudet inhimillisiä tai jumalallisia tabi inhimillisiä ja jumalallisia.*) on kaksi näkökohtaa, jotka ovat minusta merkittäviä. Ensinnäkin ’ehea persoonallisuus’ ja toiseksi ’keskinäinen arvonanto’. Tuo saattaa kuulostaa ehkä hieman jopa kuivakkaalta, ikään kuin siitä olisi puristettu tunteet ja intohimot pois. Mutta ei se ole sitä! Minusta asia on suorastaan päinvastoin eli järjestys on tämä: ehea persoonallisuus – keskinäinen arvonanto – rakkaus ja **sitten**, tervetuloa tunteet ja intohimo! Tämä on mullistavaa. Tämä on superajattelua. Jos järjestys on rikkinaisella persoonallisuudella tällainen: ensin tunteet ja intohimo, joita luullaan rakkaudeksi, sellainen suhde päättyy useimmiten väärinkäsityksiin, vihanpitoon ja pahimmassa tapauksessa tulee puukko selkään, koska ’sinä et rakasta minua’.

”Eheää persoonallisuutta määritellään useassa *Urantia-kirjan* kohdassa, esimerkiksi kohdassa ’Jeesus ihmisenä’, ’hengellisyyden ja mielellisyyden seitsemän kehän saavuttaminen’, ja koko IV osa kertoo käytännössä eheästä persoonasta, Nebadonin Mikaelista ihmisen hahmossa.

”Koska itse en ole saavuttanut kehiäni enkä persoonallisuuteni eheyttä, en tiedä, mitä tällainen rakkaus merkitsisi, mutta näen sen ihanteena, joka ei olisi ainoastaan rakkautta

vaan superrakkautta.”

Kari Kuosmanen puolestaan totesi: ”On jatkuvasti yllätyksiä tuottavaa, kuinka erilaisia me ihmiset voimme olla. Kun kirjoitin ajatuksiani altruistisesta rakkaudesta, odotin joko neutraalia uskovaisten hyminää tai hiljaisuutta tyyliin: Ei kai tuo anna aiheita kommentointiin. Kun Sinikka sai tukijoita ajatukselleen rakkauden vastavuoroisuuden (jonkin asteisen itsekyyden) välttämättömyydestä, olin lievästi hämmästyntynyt – en toki pahassa mielessä. Kun on elämää suurempi asia tutkittavana, on mielenkiintoista, kuinka jokainen yksilö painottaa voimakkaasti juuri itselleen läheisiä teemoja. Jollekulle saattaa olla keskeistä palvelu, toiselle rukouksileminen, kolmannelle jumalallisten mysteerioiden mietiskely ja niin edelleen, lähes loputtomiin. Jotkut taas saattavat olla hengellisiä moniottelijoita, jotka syttyvät vähän lajiin kuin lajiin. Täytyy tunnustaa, että altruistinen rakkaus on ollut minulle yksi erityistä mielenkiintoa nostattavista aiheista. Niinpä olen tullut lopulta siihen tulokseen, ettei muunlaista rakkautta oikeastaan ole olemassakaan, koska itsekkyyden on oikeastaan lähes vastakohta rakkaudelle. En halua lyödä edes pehmeäkantisella *Urantia-kirjalla* ketään päähän, mutta seuraavan lainauksen olen täysin valmis allekirjoittamaan:

Joudutte elämään kapeaa ja mitätöntä elämää, jos opitte rakastamaan vain niitä, jotka rakastavat teitä. Ihmisen tuntema rakkaus saattaa tosiaankin olla vastavuoroista, mutta jumalallinen rakkaus on kaikessa täyttymyksen etsinnässään ulospäin suuntautunutta. Mitä vähemmän luodun olemuksessa on rakkautta, sitä suurempi on rakkauden tarve, ja sitä enemmän jumalallinen rakkaus pyrkii tyydyttää-

mään tuollaisen tarpeen. Rakkaus ei koskaan etsi omaansa, eikä kukaan voi sitä itselleen lahjoittaa. Jumalallinen rakkaus ei voi olla itseensä pitäytyvää, vaan sitä täytyy lahjoittaa epäitsekkäästi. [1739:6]

Tässä meille kaikille oikeaa suunnan ja tavoitteen asettelua pyrkiessämme kasvamaan rakkaudessa kanssaihmiisiin. Seuraavat ajatukset ovat minusta erityisen kannustavaa luettavaa:

*Pelkkä tahdonponnistus ei riitä siihen, että aidosti rakastaisit kanssaihmiäsi. Rakkaus syntyy vain lähimmäisesi vaikuttimien ja näkemysten perinpohjaisesta ymmärtämisestä. Yhtä tärkeää ei ole, että rakastat tänään kaikkia ihmisiä kuin että joka päivä opit rakastamaan taas yhtä ihmistä lisää. Jos joka päivä tai joka viikko yllät ymmärtämään taas yhtä uutta lähimmäistäsi, ja jos tämä on se, mihin joka tapauksessa kykenet, silloin olet eittämättä sosiaalistamassa ja kiistämättä hengellistämässä persoonallisuuttasi. Rakkaus on tarttuvaa, ja kun inhimillinen kiintymys on järkevää ja viisasta, rakkaus on tarttuvampaa kuin viha. **Mutta vain aito ja epäitsekkäs rakkaus on kiistattoman tarttuvaa.** Jospa vain jokaisesta kuolevaisesta voisi tulla dynaamisen kiintymyksen keskus, niin tämä hyvänlaatuinen rakkauden virus ottaisi kohta kokonaan valtaansa ihmiskunnan tunnekylläisten emootioiden virran sellaisessa laajuudessa, että rakkaus sulkeisi sisäänsä koko sivilisaation, ja se merkitsisi, että ihmisten veljeys on toteutunut. [1098:3]*

”En oikeastaan osaa noihin lainauksiin mitään muuta lisätä kuin sen, että ne ovat mielestäni ehdottomasti totta.”

Englanninkielisellä listalla **Andy Rooney** julkaisi pitkän luettelon mietelmiä, jotka kävisivät mahdollisesti morontian motan havainnollistuksistakin. Poimitaanpa hänen luettelostaan muutama:

”Olen oppinut, että kun on rakastunut, se näkyy. Olen oppinut, että rakkaus – ei suinkaan aika – parantaa haavat. Olen oppinut, että kun aiot maksaa jollekulle potut pottuina, annat tuolle ihmiselle vain tilaisuuden loukata sinua uudelleen. Olen oppinut, että kun lapsi nukahtaa käsivarsillesi, se on yksi maailman rauhallisimmista tunteista. Olen oppinut, että meidän tulisi olla iloisia siitä, ettei Jumala anna meille kaikkea pyytämäämme. Olen oppinut, että kovankin kuoren alla piilee joku, joka haluaa arvonantoa ja rakkautta. Olen oppinut, että piittaamattomuus tosiasioista ei muuta tosiasioita. Olen oppinut, ettei kukaan ole täydellinen ennen kuin rakastut häneen. Olen oppinut, että elämä on kovaa, mutta minä olen kovempi. Olen oppinut, että kun elättelee katkeruutta, onni pysyttelee muualla.”

Otetaanpa lopuksi näyte myös ranskankieliseltä listalta, jossa sielläkin on keskusteltu *Urantia-kirjan* pohjalta luotavasta uudesta uskonnosta. **Jeanmarie Chaise** lausahti: ”Joitakuita saattaa järkyttää se, ettei *Urantia-kirja* tue uuden uskonnon organisoimista. Ilmoituksen näkökulma on, että meidän on otettava oppia menneisyyden ja nykyisyyden perinnöstä sikäli, että suosimme uskoon ja kanssaihmiisten palvelemiseen pe-

rustuvaa elävää henkilökohtaista uskontoa.

”Niitä, jotka ovat lukeneet *Urantia-kirjan* hyvin ja sen ymmärtäneet, ei ymmärtääkseni hämmästyttä se seikka, ettei kirja tue uuden uskonnon perustamista. Kun lukee Jeesuksen uskonnosta, pääsee tosiasiasa hyvään ymmärrykseen siitä, että uskonto on ensi sijassa henkilökohtainen asia – sisimmässämme olevan Jumalan ja itsemme välinen asia. Kaikki uskonnot, jotka ihminen kykenee kehittämään, ovat evolutionaarisia uskontoja, ja ne kulkevat aina samaa polkua: ryhmäseremonioita, muistoaterioita, rittejä ja jähmettyneitä dogmeja. *Urantia-kirja* kutsuu meitä sen sijaan kehittämään uuden ja kiehtovan elämisen filosofian. Lue-taanpa: *Kuluvan aikakauden uskonnollinen haaste kohdistuu niihin kaukonäköisiin ja eteenpäin katsoviin miehiin ja naisiin, jotka omaavat hengellistä ymmärrystä ja uskaltavat rakentaa uuden ja kiehtovan elämisen filosofian laajentuneista ja erinomaisen yhdentyneistä, nykyaikaisista kosmisen totuuden, universumin kauneuden ja jumalallisen hyvyyden käsitteistä. Sellainen uusi ja oikeamielinen moraalinäkemys on vetoava kaikkeen siihen, mikä ihmismielessä on hyvää, ja on oleva haasteena sille, mikä ihmiselussa on parasta. Totuus, kauneus ja hyvyys ovat jumalallisia realiteetteja, ja kun ihminen nousee ylemmäs hengellisen elämän portaikkoa, nämä Iankaikaisen yliveritaiset ominaisuudet käyvät yhä koordinoitummiksi ja yhtenäisemmiksi Jumalassa, joka on rakkaus.* [43:3]”

Kauppa kannattaa – kannattaako aina? Abnerilainen ja paavalilainen toimintatapa

TAPIO TALVTIE

Kaikki ihmiset joutuvat vähän väliä ottamaan kantaa tunnustamiinsa arvoihin ja periaatteisiin, niiden pysyvyyteen ja loukkaamattomuuteen: ollako ”tiukkapipo”, periksi antava, välinpitämätön vai sovritteleva? Suhtautumiseen vaikuttaa vielä se, miten suhteelliseksi tai lopullisen pyhäksi ihminen näkee kokemansa arvon. Usein nuorena ihmisen arvot lähenevät ehdottomuuden käsitettä, kun taas vanhempana kaikesta alkaa tulla enemmän tai vähemmän suhteellista, jolloin sovitteluhalukin on suurempi.

Esimerkkinä kompromissihalukkuudesta *Urantia-kirja* kuvaa Jeesuksen jälkeisen ajan kristinuskon syntyä ja leviämistä mm. siten, että oli muodostunut kaksi pääsuuntausta: toinen – ns. abnerilainen tulkinta – oli puhdasoppinen ja periksiantamaton, ja toinen – ns. paavalilainen tulkinta – oli valmis tekemään suuriakin kompromisseja, totuuden uhrauksia ja alkuperäisten opetusten vesittämistä, tullakseen massojen hyväksymäksi hinnalla millä hyvänsä. Mikä sitten oli parempi? Tosiasiahan on, että paavalilainen tulkinta Jeesuksesta ja hänen opetuksistaan jäi vallalle nykypäivään asti. Abnerilaisen tavan häviämiseen ei vaikuttanut yksin toimintatavan erilaisuus, vaan myös muut olosuhteet, kuten se, että he eristäytyivät Filadelfiaan ja suuntasivat lähetyksensä Mesopotamiaan ja Arabiaan, kunnes – – *islamin äkillinen nousu myöhemmin hukutti alleen nämä Jeesuksen opetusten taipumattomat lähettiläät.* [1869:2]

Tässä oli nähtävissä jo lahkoutumisen siemen: tunnetaan oma käsitys paremmaksi kuin toisen, joten eristäydytään. Miten yhteistyö sitten voisi olla mahdollista silloin, kun näkemykset menevät pahasti ristiin? Jeesuksesta sanotaan mm., että *[h]än oli suorapuheinen, mutta aina hyvántahtoinen* [1102:8], mikä voisi olla yhtenä ohjenuorana meillekin.

Mikä sitten on syynä periksiantamiseen tai peräänantamattomuuteen? Mikä on pyhää ja missä tarkoitus saa pyhittää keinot?

Pyhää

Ihminen on historiansa aikana kuvitellut pyhäksi ja palvonut melkein mitä vain, mm. *[m]illoin tätä, milloin tuota palvomalla ihminen on palvonut kaikkea maan päällä olevaa, itsensäpalvomistakaan unohtamatta. Hän on palvonut niin ikään melkein kaikkea, mitä mielikuvi- tus voi keksiä taivaalta tai maanpinnan alapuolelta.* [944:4] Onko ihmiselle pyhä sitten näin suhteellinen käsite, vai onko olemassa jotain pysyvästi pyhää? Mm. lepopäivän merkityksestä ihmiselle Jeesus sanoi osuvasti, että ”*sapatti tehtiin ihmistä varten eikä ihmistä sapattia varten*” [1654:3]. Suhteellista pyhää tai kiistatonta pyhää, mutta suhtaudummeko pyhään kiitoksella ja arvonannolla vai pelolla ja orjuuttavalla rituaalilla, on varmaan oleellisempi kysymys.

Pyhän käsitteessä olen tullut siihen tulokseen, että se liittyy persoonallisuuteen ja arvoihin. Mikä on yhdelle pyhää, ei välttämättä ole toiselle. Mikä ei nyt ole pyhää, voi olla sitä huomenna. Eli meillä pyhä liittyy paljolti aikaan, paikkaan, olosuhteisiin ja persoonallisuuteen. Mutta milloin pyhään sisältyvät arvot ovatkin ikuista merkitystä olevia, hengellisiä arvoja, on sillä pyhän merkitystä kaikille ”henkeä ymmärtäville” persoonallisuuksille kaikkina aikoina. Pyhän häväistys on taas pyhään sisältyvien arvojen **tietoista** alentamista tai itselle anastamista, kuten Luciferille kävi hänen yrittäessään kääntää Jumalalle kuuluvan kunnian itselleen.

Muutama muukin lainaus ”pyhydestä”:

Jeesus rakasti ihmisiä niin tavattoman paljon siksi, että hän antoi heille niin tavattoman suuren arvon. [1098:1]
Jeesus antoi suuren arvon vilpittömyydelle, puhtaalle sydämele. [1582:1]

”Älkää koskaan unohtako, että kunhan on Jumalan uskonpoika, niin tekipä maailmassa mitä rebellistä työtä tahansa, se on pyhää. Mikään, mitä Jumalan poika tekee, ei voi olla halpa-arvoista. Tehkää tästä lähtien siis työnne niin kuin tekisitte sitä Jumalalle.” [2049:4]

Mestari oli esikuva pyhänäpitämisestä. Jo hänen nuoruudenaikainen rukouksensa alkoi sanoilla ”Isä meidän, joka olet taivaassa, pyhitetty olkoon sinun nimesi.” [1103:4]

Vesitystä

Jos ihminen on erehdyksessä pyhittänyt maallisia ja joutavanpäiväisiä asioita, niin on hän vastaavasti osannut arvoja vesittääkin. Ihminen ei esimerkiksi luonnostaan näe elämän pyhyttä, vaan jopa tarpeen tullen tuhoaa sitä mielipuolisesti, kuten sodissa. Ihminen ei aina näe edes eroa eläimen ja ihmisen elämän arvossa Jumalalle, vaan maksaa toisinaan jopa kohtuutonta hintaa eläinten hyvinvoinnista, samalla kun ihmisen arvo saattaa olla alle eläimen.

Osaamme myös vesittää monia yleville käsitteille tarkoitettuja sanoja ja käsitteitä, kuten ”Paratiisista” on väännelty ostosparatiiseja, matkailumainoksia jne. Samoin sana ”rakkaus” ei useimmissakaan meistä herätä enää mitään erikoista mielikuvaa. Esimerkiksi englannin kielessä sanaa ”love” (rakkaus) viljellään varsin huoletta: ”rakastetaan” tavaroita, harrastuksia, eläimiä ja mitä vain mielihyviä ja mielitekoja. Jos nyt keksittäisiin jokin uusi sana tarkoittamaan esimerkiksi ”suurta jumalallista rakkautta”, paljon ihmisen tuntemaa kiintymystä arvokkaampaa, niin ei varmaan kuluisi aikaakaan, kun senkin arvo jo ulosmitattaisiin ja tuotemainokset pursuaisivat tätä käsitettä aina kyllästymiseen saakka. Syynä näen ihmisten arvomaailman latteuden: käydään arvoihin, joita joku (muu) vielä tunnustaa, kuin saaliiseen, imetään siitä hyöty itselle, ja loput muutetaan rahaksi.

Ensimmäinen askel pois päin totuudesta saattaa tuntua päätöksenä kovin vähäiseltä ja vaikutuksiltaan merkityksettömältä; seuraavat askeleet ovat ehkä jo ”tuttua ja turvallista” toimintaa, mitä on tehty ennenkin. *Otettuaan ensimmäisen askelen tiellä, joka merkitsi kompromissien tekemistä ja menemistä siitä, missä aita on matalin, Pietari ei nähnyt muuta vaihtoehtoa kuin noudattaa edelleen toimintalinjaa, josta oli päätöksenä tehnyt. Siihen, että kerran väärälle tielle lähdettyään kääntyy ympäri ja lähtee oikealle tielle, vaaditaan suurta ja jaloa luonnetta. Aivan liian usein ihmisen oma mieli pyrkii keksimään oikeutuksen sille, miksi jatketaan erheen tiellä, kun sille kerran on astuttu. [1981:6]*

Välinpitämättömyys ja päättämättömyys saattavat myös olla asioiden ”heitteille jättöä”, jolloin asioiden ehkä kuvitellaan hoituvan itsestään. Missään tapauksessa kantaaottamattomuutta ei voi pitää

henkilön (positiivisena) päätöksenä asian suhteen; se on lähinnä asian tiedostamatonta kieltämistä. *Urantia-kirja* varoittaaakin meitä kovin sanoin mm. ”päättämättömyyden kuoliosta” (1002:10), joka kykenee ihmisessä leviämään. Vain päätöksillään ihminen kasvattaa sieluaan, ja vain meidän omiin päätöksiimme voivat taivaalliset auttajamme asettaa vipusimen tukipisteen, jolla kammata meitä ylöspäin.

Asioiden ja velvollisuuksien tietoisesta välttelystä *Urantia-kirjamme* taas toteaa ihmiselle suoraan: *Ette koko Paratiisiin-nousunne aikana voita koskaan mitään sillä, että yritätte kärsimättömästi välttää säädetyn ja jumalallisen suunnitelman mukaisen tien läpikäymiseltä turvautumalla oikoteihin, omiin keksaisuihin ja muihin konsteihin muuttuaksenne entistä paremmiksi täydellisellä tiellä kohti täydellistymistä ja ikuista täydellisyyttä. [846:4]*

Kompromissit

Ehkä juuri pyhän ja epäpyhän erottamisen vaikeus on johtanut siihen, että ihmisen on ollut vaikea tehdä osaavia, kyvykkäitä ja viisaita kompromisseja – kompromisseja, jotka palvelisivat jonkin arvokkaan päämäärän asteittaista saavuttamista. Epäpyhän painolasti (esimerkiksi orjuuttavat perinteet) yhdessä pyhänä pidettyjen ihanteiden puuttumisen kanssa johtaa siihen, että valikointia ei tapahdu eikä kompromisseja tarvitse etsiä.

Anteeksiantaminen on mielestäni luettava muuksi kuin kompromissiksi. Vilpittömänä se on aina molempia osapuolia – ei puolittain, vaan tyhjentävästi – tyydyttävä sovitteluratkaisu, jossa osapuolet aktiivisesti päättävät kukin puolestaan. Se ei ole yksipuolinen prosessi, eikä se ole kaupankäyntä, vaan varauksetonta suhtautumista molemmilta.

Se, mitä joku tulkitsee kompromissiksi, voi toisen mielestä olla asioiden vesittämistä ja päinvastoin. Raja näiden kahden toiminnan välillä ei olekaan aina selkeä, mutta on niissä selviä erojakin havaittavissa. Aina ei voi etukäteen tietää, palveleeko kompromissi tulevaa, vai onko se yksisuuntainen polku väärään. Miten suuria myönnytyksiä oikeasta uskaltaa tehdä, että pystyy vielä palaamaan lähtöpisteeseen? Antaako kompromissi kasvulle lisävalaistusta, lisääikää tai suojaa, toimiiko se rakennustelineenä, vai onko se vain oman edun ostamista? Esimerkiksi Aatamin ja Eevan rodunkohennustyössä oli tarkoitus pitää violetti rotu ensin puhtaana ”riittävän kauan”, ennen kuin sen oli lopulta tarkoituskin sekoittua ja laimentua ympäristön

parhaimmistoon, eikä lopullinen eristäytyminen ollut tarkoituksaan.

Missä tilanteessa ja kenen tulisi olla sovitteleva? *Urantia-kirja* antaa, ainakin rivien välistä ellei jopa ihan suoraan, ymmärtää, että **yksilön** käyttäytymiselle tulisi olla luonteenomaista hyvyys, rakkaus ja armo, kun taas **yhteiskunnan** olisi syytä olla hyvinkin määrätietoinen, oikeudellinen, vaativa ja valikoiva. Ellei yhteiskunta ota tätä rooliaan, tai jos se siinä epäonnistuu, on mielestäni vain luonnollista, että yksilöt alkavat tuntea tarvetta ”jakaa omaa oikeutta”, mikä ei suinkaan ole suotavaa ja voi johtaa arvaamattomiin ja harkitsemattomiin tuloksiin.

Entäpä ihminen, joka haluaa olla aina kaikille mieliksi, melkein hinnalla millä hyvänsä? Ihminen, joka haluaisi kumartaa moneen suuntaan ja samalla olla pyllistämättä kenellekään. Hän ”uskaltaa” huoletta arvostella ihmisiä takana päin, mutta kasvojen ollessa kertoo vain ”valkoisia valheita” tai vaikenee, että sopu säilyisi. Onko hän osoittavinaan suurta viisautta sovitteluhalussaan, vai ostaa-ko hän pelkästään omaa mielihyvää tai toisen rauhaa, uhraamalla totuutta ja vesittämällä kasvuun inspiroivat tilanteet? No, tuskin vastakohtana se kärkeäkään esiintyminen koskaan parempi on, jos ihmiseltä todella puttuu kyky olla suorapuheinen ja samalla aina hyvántahtoinen.

Jos osapuolten kompromissi on yksipuolinen, voi toinen tulkita sen helposti väärin, ja alkaa loputon ”lypsäminen”, jossa koetellaan vain toisen rajaa. Tämä on tavallinen tapahtuma esimerkiksi lastenkasvatuksessa, jossa lapsi huomattuaan, että jankuttamalla saa vanhempansa antamaan aina ”tuuman verran” periksi, voi jatkaa sitä kauankin. Tai arabimaailman kaupankäynti, jossa myyjän pehmentäminen voi, ja usein sen kuuluukin, kestää päiväkausia.

Jeesus, vaikka olikin omaperäinen ja suorapuheinen, oli taitava ja halukas kompromissien tekijä – aina kun kysymys oli maallisista asioista. Mutta milloin oli kysymys hengellisistä asioista, Isän tahdon noudattamisesta ja sen todeksi elämisestä, Jeesus oli ehdottoman päättäväinen ja vailla minikäänlaisia kompromisseja! Hänen ansiokseen on vielä luettava se, että hän **varauksettomalla** asenteellaan tiesi Isän tahdon paljon varmemmin ja tarkemmin kuin me epäröivät ihmiset. Pari kertaa hän jopa suuttui, kun kuuli vain ehdotettavankin kompromissia hänen tehtävänsä, taivaallisen Isän tahdon täyttämisen suhteen. (1494:1 ja 1760:1)

Elämän suuri ongelma on, miten sovittaa esi-isiltä perityt elämän viettämisestä koskevat mieltymykset Salaperäisen

Opastajan jumalallisen läsnäolon alkuunpanemien bengellisten yllykkeiden asettamiin vaatimuksiin. Vaikei yksikään ihminen universumissa ja superuniversumissa viettämänsä elämänvaiheen aikana voikaan palvella kahta herraa, on jokaisen ihmisen nyt Urantiolla elämänsä elämän kuluessa pakostakin palveltava kahta herraa. Hänen on perehdyttävä siihen taitoon, miten tebdään jatkuvasti inhimillisiä, ajallisia kompromisseja, samalla kun hän osoittaa bengellistä alamaisuutta vain yhdelle herralle. Ja juuri tämän takia niin monet horjuvat ja epäonnistuvat, uupuvat ja sortuvat evolutionaarisen kilvoittelun paineen alla. [1199:5]

Urantia-kirja puhuu paljon kompromissien puolesta ja osittain myös niitä vastaan. Seuraavassa on muutamia lainauksia molemmista näkökannoista.

1. Puolesta:

Näihin kielellisiin vääristymiin turvautumalla teemme parhaamme, jotta kompromissin kautta saisimme yhteyden kuolevaisten olentojen aikasidonnaiseen mieleen. [73:2]

Hänen [Paavalin] tekemänsä teologiset kompromissit osoittavat, että ilmoituksenkein on alistuttava siihen asteittain muuttuvaan säätelyyn, jota evoluutio merkitsee. [984:2]

– – *Paavalin tekemä kompromissi Jeesuksen opetuksista (kristinuskko) oli sekä verrattomampaa kuin paraskin, mitä mysteerit tarjosivat, sikäli että – –. [1337:9]*

– – *mutta Abnerin suorittama opettajien valinta oli mitä epäonnistunein, sillä osoittautui, etteivät nämä osanneet myönnötysten- eikä kompromissitekemisen taitoa. Kyseiset opettajat pyrkivät saamaan oman uskontonsa hallitsemaan asemaan muihin uskonkäsityksiin nähden. [1491:9]*

Viisasta vai epäviisasta, mutta nämä kristinuskon ensimmäiset johtajat tekivät kuitenkin tietoisesti myönnötyksiä Jeesuksen ihanteiden suhteen pyrkiessään pelastamaan ja edistämään monia hänen ideoistaan. Ja heidän menestyksensä oli verratonta. Mutta älkää ymmärtäkö väärin! Nämä kompromissin kohteiksi joutuneet Mestarin ihanteet ovat hänen evankeliumissaan yhä piilevinä, ja lopulta koittaa aika, jolloin ne osoittavat maailmalle täyden voimansa. [2070:8]

Apostolien mielenkiinto suuntautui siinä määrin vertauksiin, että koko seuraava ilta omistettiin vertauksista käytyyn jatkokeskusteluun. Jeesus alusti illan keskustelun sanomalla: ”Rakkaani, teidän tulee aina osata eriyttää opetuksenne niin, että sovitatte totuuden julkituontinne sen

mukaiseksi, minkälaista ajatusmaailmaa kuulijanne edustavat ja minkälainen heidän sydämensä on. Kun seisotte väenpaljouden edessä, joka ei ole älykkyydeltään eikä mielenlaadultaan yhtenäistä, ette voi puhua eri sanoja jokaiselle erilliselle kuulijoiden luokalle, mutta voitte sen sijaan kertoa tarinan, joka välittää opetuksenne. Ja silloin jokaisella ryhmällä, jopa jokaisella yksilöllä, on mahdollisuus tehdä esittämästänne vertauksesta oma tulkintansa omien älyllisten ja hengellisten avujensa mukaisesti. Teidän on määrä antaa valonne loistaa, mutta tehkää se viisaasti ja tarkitusti. [1691:4]

2. Vastaa:

Kaikkiin Luciferin ehdottamiin kompromisseihin ja teennäisiin ratkaisuihin, kaikkiin tällaisiin liballishahmoista lahjoittautumista koskeviin oikeantuntuisiin ehdotuksiin, Jeesus vastasi vain: ”Tapautukoon Paratiisissa olevan Isäni tahto.” [1494:1]

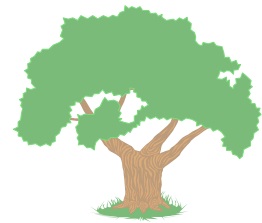
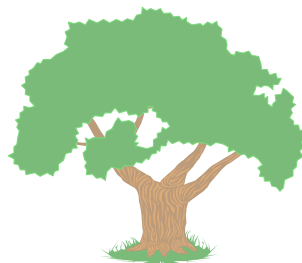
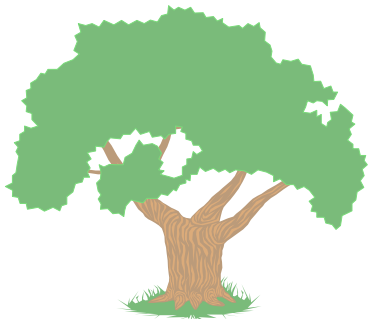
Hän [Jeesus] päätti valtakuntaa perustaessaan olla myöskään tekemättä mitään kompromisseja tämän maailman viisauden ja varallisuuden suoman vaikutusvallan

kanssa. Jälleen kerran hän päätti luottaa yksinomaan Isän tahtoon. [1520:5]

Kristinuskoa vaivasi se paha piirre, että se sisälsi liian paljon aineksia tullakseen minkään kansan tabolta yhden tai kahdenkaan sukupolven aikana omaksutuksi. Se ei ollut sellainen yksinkertainen hengellinen vetoamus, jollaisen Jeesus oli esittänyt ihmisten sielulle, vaan jo varhaisessa vaiheessa se löi lukkoon ehdottoman kantansa uskonnollisista rituaaleista, kasvatuksesta, magiasta, parantamisesta, taiteesta, kirjallisuudesta, lainsäädännöstä, hallitustavasta, moraalista, sukupuolielämän säätelystä, moniavioisuudesta ja rajoitetussa määrin jopa orjuudesta. [2069:3]

Mutta pakanallistettu ja sosiaalistettu kristinuskoko tarvitsee uutta yhteyttä kompromisseilla pilaamattomiin Jeesuksen opetuksiin; se riutuu, koska siltä puuttuu uusi näkemys Mestarin elämästä maan päällä. [2082:7]

*Se hetki on koittamassa, jolloin nykypäivän vääristyneen ja kompromisseilla pilatun kristinuskon oikeat ja alkupe-
räiset perustukset – Jeesuksen reaalinen elämä ja opetus – löydetään uudelleen. [2083:1]*

Etsitään Järvenpään–Keravan–Tuusulan–Sipoon alueelta *Urantia-kirjan* lukijoita, jotka olisivat kiinnostuneita keskustelemaan kirjan sisällöstä ja opiskelemaan sen sanomaa. Pyydän ystävällisesti ottamaan yhteyttä allekirjoittaneeseen.

Terveisin

Urpo Karvonen
Kaukotie 8 C 53
04400 JÄRVENPÄÄ
Puh. (09) 291 7484 ja 040 735 9137

Suomen Urantia-seura r.y:n kirjasto

(Kirjoja voi lainata Matti Tossavaiselta.)

- **An Artist's Conception of the Master Universe**
Urantia Foundation, Chicago, 1971
- **Maps Illustrating the Life and Travels of Jesus**
Second Society Foundation, November 1959
- Sadler, William S.:
A Study of the Master Universe
Second Society Foundation, Chicago, 1968
- Sadler, William S.:
Appendices to a Study of the Master Universe
Second Society Foundation, Chicago, 1975
- **Study Aids for Part IV of *The Urantia Book: The Life and Teachings of Jesus***
Prepared by Ruth E. Renn, Urantia Foundation, Chicago, 1996
- Söber, Peep:
***Urantia Raamattu* Index**
Tallinn, 1994
- ***The Urantia Book***
Urantia Foundation, Chicago, 1955
- ***The Urantia Book, Vierasperäisten sanojen ääntämisopas***
Urantia Foundation, Helsingin toimisto, 1997
- ***Urantia-kirja***
Ensimmäinen pehmeäkantinen painos, Urantia Foundation, Chicago, 1996
- ***Urantia-kirja Hakemisto***
Ensimmäinen painos, Urantia Foundation, Chicago, 1993

Tulevia ulkomaisia konferensseja

USA

USA:n Urantia-yhdistysten kansallinen konferenssi 2001 järjestetään Kansasin osavaltiossa 19.–23.7.2001. Ilmoittautuminen viimeistään 15.5. (tai 15.6. mennessä, jolloin hinta nousee). Lisätietoja saa järjestävältä The Zebedee Guild -yhdistykseltä, sähköpostiosoitteesta serviceguided@yahoo.com (tai Kalevi Eklöfiltä).

Kolumbia

Bogotássa järjestetään 18.–20.8.2001 ensimmäinen kolumbialaisten *Urantia-kirjan* lukijoiden kongressi.

Australiassa ANZURA järjestää konferenssin 5.–8.10.2001.

IUA-konferenssi 2002 Ranskassa. Alustava ajankohta 3.–7.8.2002. Yleisteemana on "Jumalallisen ylösnousemussuunnitelman eläminen ihmisen kokemuksessa". Asiasta enemmän lähempänä ajankoh-
taa.

Suomen Urantia-seuran hallitus ja komiteat

<p>HALLITUS Kalevi Eklöf, puheenjohtaja Sivurinne 1 A, 01800 KLAUKKALA Puh. (09) 879 9474; 0400 451 471 Faksi (09) 879 7467 kalevi.eklof@pp.inet.fi</p> <p>Rauni Kerkelä, varapuheenjohtaja Tikanperä 11 G, 96910 ROVANIEMI Puh. (016) 356 0557 rauni.kerkela@pp.inet.fi</p> <p>Seppo Niskanen, sihteeri Runeberginkatu 54a A 5, 00260 HELSINKI Puh. (09) 496 561; 040 526 8283 Faksi (09) 496 225 seppo.niskanen@kolumbus.fi</p>	<p>Jäsenkomitea</p> <p>Reijo Hamari 0400 586 550</p> <p>Hanna Holopainen (014) 771 929</p> <p>Ritva Niemeläinen (05) 451 3216</p> <p>Aili Nurmiaho (019) 688 0048</p> <p>Tapio Pulli (02) 454 4927</p>	<p>Julkaisukomitea</p> <p>Maija Heikkilä (09) 323 4147</p> <p>Seppo Kanerva (09) 496 561</p> <p>Leena Kari (09) 445 883</p> <p>Kalevi Krekilä (03) 367 7038</p> <p>Pertti Leinonen (09) 852 1992</p>
<p>Kristina Siikala, rahastonhoitaja Vesijärvenkatu 49 A 4, 15140 LAHTI Puh. (03) 735 1751; 040 742 6288 kristina.siikala@pp.inet.fi</p> <p>Tuula Parviainen, jäsenkomitean pj. Haapainojantie 33, 16900 LAMMI Puh. (03) 674 3226</p> <p>Tapio Talvitie, julkaisukomitean pj. Kuurinkuja 3, 02750 ESPOO Puh. (09) 505 4845 tapio.talvitie@kolumbus.fi</p> <p>Raimo Ala-Hynnälä, koulutuskomitean pj. Vanhatie 29, 40530 JYVÄSKYLÄ Puh. (014) 372 2602 gadonia@kolumbus.fi</p> <p>Matti Tossavainen, konferenssikomit. pj. Heidehofinpolku 5A, 01300 VANTAA Puh. (09) 873 2255 tossmati@hotmail.com</p>	<p>Koulutuskomitea</p> <p>Pentti Lehtelä (09) 805 5209</p> <p>Pekka Nurmela 0400 803 478</p> <p>Martti Vanninen (09) 809 2160</p> <p>Anna-Leena Yrjölä (05) 260 6933</p>	<p>Konferenssikomitea</p> <p>Jyri Härkönen (050) 595 4567</p> <p>Erja Kalenius (03) 378 9299</p> <p>Yrjö Kuikko (05) 414 1542</p> <p>Jorma Salojärvi (09) 888 4954</p> <p>Eija Seppänen-Bolotinski (09) 874 2194</p>

Esitelmätilaisuudet Helsingissä

Seura järjestää syyskaudella 2001 neljä esitelmätilaisuutta. Tilaisuudet pidetään lauantaisin kello **16.15** Koskelan nuorisotalolla, **Antti Korpin tie 3, Helsinki**. Tilaisuuksiin on vapaa pääsy. Tervetuloa!

8.9.2001 Eija Seppänen-Bolotinski

Enkelihoidon ja serafipalvelu kuolevaisen Paratiisiin-nousun eri vaiheissa (osa 2/3)

6.10.2001 Esitelmätilaisuus ja aihe vielä avoin

27.10.2001 Esitelmätilaisuus ja aihe vielä avoin

8.12.2001 Esitelmätilaisuus ja aihe vielä avoin

Opintoryhmät tiedottavat

Suomen Urantia-seuran pääasiallinen tehtävä on *Urantia-kirjan* opetusten edistäminen ja opintoryhmien sekä yksittäisten kirjan lukijoiden kaikinpuolinen palveleminen. Seura ei tyrkytä apuaan, vaan haluaa tukea kaikkia niitä ryhmiä ja yksittäisiä kirjan lukijoita, jotka haluavat olla seuran kanssa yhteistyössä. Seuran jäsenet ja seuraan kuulumattomat ovat tässä suhteessa samassa asemassa. Seura välittää alustajia ja ryhmien vetäjiä, hoitaa pyydettyä opintoryhmien tilojen varaukset, maksaa ryhmien puolesta kohtuulliset tilavuokrat sekä hoitaa tiedotuksen ja postituksen, jotta ryhmät itse voivat keskittyä kaikkein tärkeimpään: *Urantia-kirjan* opiskeluun. Kaikki palvelu on maksutonta. Halukkaat voivat ottaa yhteyttä koulutuskomitean puheenjohtajaan tai muihin seuran toimihenkilöihin. Seuraavassa on lueteltu *Urantia-kirjan* opiskeluun omistautuneita ryhmiä. Olet tervetullut mihin tahansa ryhmään. Mikäli paikkakunnallasi ei ole ryhmää, ota yhteyttä seuran koulutuskomiteaan. Halukkaat itsenäiset ryhmät voivat julkaista tietonsa Heijasteessa.

Helsingin seutu

Ryhmä, jonka vetäjänä on *Seppo Niskanen*, puh. (09) 496 561 (s-posti: seppo.niskanen@kolumbus.fi), kokoontuu joka toinen tiistai klo 17.00 osoitteessa Runeberginkatu 54a A 5, 00260 HELSINKI. Käsittelemme neljättä osaa.

The English Study Group meets every Sunday at 6.00 p.m. at *Seppo Kanerva's* home, Runeberginkatu 54a A 5, 00260 HELSINKI, phone (09) 496 561 (s-posti: seppo.kanerva@kolumbus.fi).

Ryhmä, joka opiskelee Helsingin kaupungin Rikhardinkadun kirjaston ryhmätyöhuoneessa, kirjaston II kerroksessa, jatkaa syksyllä 2001. Lisätietoja Heijasteessa 3/2001. Yhteyshenkilö *Pertti Leinonen*, puh. (09) 852 1992 (s-posti: pertti.leinonen@megabaud.fi).

Hyvinkää

Tietoja toiminnasta antaa *Kari Haavisto*, puh. (019) 461 421 (s-posti: kari.haavisto@pp.inet.fi).

Joensuu

Tietoja antaa *Leena Kalaja*, Somerotie 8 C, 80230 JOENSUU, puh. (013) 313 630.

Jyväskylä

Ryhmä kokoontuu tiistaisin parillisina viikkoina klo 18.00–19.30 kaupunginkirjaston kerhohuoneessa. Lisätietoja saat *Raimo Ala-Hynniltä*, Vanhatie 29, 40530 JYVÄSKYLÄ, puh. (014) 372 2602 (s-posti: gadonia@kolumbus.fi).

Kotka

Tietoja opintotoiminnasta antaa *Marja-Leena Valkeinen*, Tuukkalanpolku 20, 48410 KOTKA, puh. (05) 228 2516.

Lahti

Lisätietoja: *Kalervo Juntunen*, puh. (03) 787 2302.

Lammi

Lammin ja ympäristön toiminnasta kiinnostuneille antaa tietoja *Tuula Parviainen*, Haapainojantie 33, 16900 LAMMI, puh. (03) 674 3226.

Lappeenranta

Tietoja antavat *Yrjö Kuikko*, puh. (05) 414 1542, ja *Matti Hulkkonen*, puh. (05) 451 3216 tai 050 516 0412.

Lempäälä

Keskusteluryhmä kokoontuu keskiviikkoisin paritominna viikkoina klo 18.00–21.00. Yhteyshenkilönä toimii *Kalevi Krekilä*, Tampereentie 250, 37560 LEMPÄÄLÄ, puh. (03) 367 7038.

Oulu

Tietoja antavat *Reijo Hamari*, Taidonkaari 6 J 47, 90570 OULU, puh. 0400 586 550, ja *Matti Hökkä*, puh. (08) 382 706 tai 049 583 912.

Pieksämäki

Tietoja antaa *Johannes Partanen*, Savontie 24-26 C 11, 76100 PIEKSÄMÄKI, puh. (015) 487 069.

Rauma

Tietoja antaa *Anja Vuori*, Kirsikkatie 13, 26660 RAUMA, puh. (02) 822 3043.

Rovaniemi

Suomen pohjoisin opintoryhmä kokoontuu maanantaisin klo 17.00 Ompeluateeljee Vallaksen tiloissa, Jaakonkatu 3–5 A 2, 92600 ROVANIEMI. Lisätietoja: *Raija Vallas*, puh. (016) 346 315.

Seinäjoki

Tietoja antaa *Pentti Räisänen*, Kullaanmäentie 126, 60800 ILMAJOKI, puh. (06) 424 7251 tai 02040-74816.

Tampere

Tampereen opintoryhmä kokoontuu joka toinen keskiviikko kirjastotalo Metsossa. Lisätietoja: *Karin Köntti*, (03) 265 0578.

Turku

Turun opintoryhmän toiminnasta antaa tietoja *Tapio Pulli*, Lillbyntie 40, 21610 KIRJALA, puh. (02) 454 4927 (s-posti: tapio.pulli@kolumbus.fi).

Vaasa

Lisätietoja: *Tapani Härkönen*, puh. (06) 312 1832.

Málaga, Espanja

Espanjan suomalainen keskusteluryhmä. Tietoja antaa *Pentti Suutarinen*, puh. +34 (952) 661 043.